NILAVARA

COLLEGE ANNUAL - 2020

ST. XAVIER'S TRAINING COLLEGE FOR WOMEN

THOTTAKKATTUKARA, ALUVA - 683 108

We headed for the Castle,
Looking for treasures unfound.
Like Alibaba's forty thieves in a hustle,
Just greater in numbers and count.

We opened the gates, peeped in through the windows.
We knocked and pushed, but the door did not yield .
The door had no locks and certainly no keys ,
It was strange with some magic shield .

But at a spell that none did utter,
The door did gently open.
With a greedy grin and much laughter,
One by one, we hopped in.

How strange ! We found no Kohinoor,
Or a polished precious stone.
Yet we stayed, for days and days,
Hoping some sparkling gems be shown.

Everyday in the castle,
We began to discover more and more.
Not crowns , nor golden tassels,
But what we are made of, our Ore.

Our strengths sparkling like Sapphires unfolded
Our long lost passions came alive,
Like in a potter's hand,
We were being moulded.

In all this we were together.
From acquaintances to friends, we grew.
In all this we were crafting memories,
That would stay forever new.

Every Castle, any destination,
Has no treasure of its own.
Yet, a magic prevails,
Like one told in tales,
And listen all ye who wish to know.

"The heart of she who enters its Aura,
A treasure trove becomes,
And she, a breathing **'Nilavara'**."

NILAVARA

Moulding prospective teachers for a just and true society

ST. XAVIER'S TRAINING COLLEGE FOR WOMEN
THOTTAKKATTUKARA, ALUVA - 683 108

(Recognized by NCTE)

Ph : 0484-2608106 Fax : 0484-3108544
Web : www.stxavierstrainingcollege.org E-mail : xaverianb.ed@gmail.com

Place of Publication	- Aluva
Period of Publication	- Yearly
Staff Editor	- Sanju Anna Peter
Student Editor	- Lilly Joy
Publisher's Name	- Sali Joseph
Nationality	- Indian
Address	- Principal, St. Xavier's Training College for Women, Aluva - 683 108
Design	-georgejoy1799@gmail.com 09892341939

I, Sali Joseph, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sali Joseph

VISION

We envisage a life-skills oriented education to empower women as to realize their full identity and power.

We respect to equip them to meet the challenges they will face in a more humane way.

We propose to mould them into more effective and resourceful citizens.

MISSION

To develop the professional skills of teaching.

To foster religious and cultural tolerance.

To promote value oriented education.

To uplift the subjugated status of women in society.

Our Patron Saint

St. Francis Xavier
(1506 - 1552)

"Would to God that these men who labor so much in gaining knowledge would give as much thought to the account they must one day give to God of the use they have made of their learning and of the talents entrusted to them."

Foundress of the Congregation of Teresian Carmelites

Servant of God Mother Eliswa

(1831 - 1913)

Servant of God Mother Eliswa was a pioneer in girls' education in Kerala. It was under the leadership of Mother Eliswa that the Congregation of Teresian Carmelites took up the task of educating girls belonging to the underprivileged sections of the society.

Born on 15th October, 1831, into an affluent Catholic family in Verapoly, Mother Eliswa practiced the virtues of humility and charity right from a very young age. The death of her husband a few years into thier marriage lead Mother Eliswa into leading a Carmelite way of life. She submitted entirely to the will of God and was thereafter guided by the Holy Spirit. Detatching herself from the ways of the world, Mother Eliswa embraced poverty and service.

It was Rev. Fr. Leopold, an Italian priest, who identified Mother Eliswa's innate Carmelite traits. He later became her spiritual guide and aided in the founding of the Congregation of Third Order Carmelites Discalced (TOCD) in the year 1866. TOCD was later renamed the Congregation of Teresian Carmelites.

In 1868, St. Joseph's L.P School, the first Catholic school for girls in Malabar was established and entrusted to CTC. Several educational institutions for women have since been established by the congregation, following in the footsteps of Mother Eliswa.

Our Patron

Most Rev. Dr. Joseph Kalathiparambil
Archbishop of Verapoly

Our Mother General

Rev. Sr. Soosamma Kavumpurath (CTC)

Manager's Message

Rev. Sr. Rose Mitty (CTC)

"All Birds find shelter during a rain. But the Eagle avoids rain by flying above the clouds", said Dr. A. P. J. Abdul Kalam. Obviously the whole world is in panic and uncertainty, but out of this adversity has sprung a surprisingly fine vintage. It is a privilege and pleasure to pen down these words of appreciation for the college magazine "Nilavara". Certainly it is the great deal of enthusiasm and persistent efforts of the editors and magazine committee which brought the best out of this season of lockdown. I am really proud of this great endeavor and congratulate all the contributors of this magazine for their inspirational articles, scintillating poems and vibrant drawings.

Teaching is a noble profession which shapes the entire life of an individual and creativity is one of the ingredients to make you outstanding in this field. I extend my prayerful wishes and greetings for the release of our college magazine. Also wish that all who turn the pages of Nilavara be enlightened and inspired and may it generate a positive impact in life.

Our Provincial Superior

Rev. Sr. Stein (CTC)

Our Principal

Mrs. Sali Joseph

EDITORIAL

Greetings to all…

This is a proud moment for all of us to put forward the College Annual 2020 amidst the challenging times. As the doors of the treasure trove 'Nilavara' unlock we are delighted to find glimpses of our joys, successes, endeavours and excitements of the year gone by. 'Nilavara' unfolds our imagination and gives wings to our thoughts and aspirational dreams to soar high in the horizon unleashing a wide spectrum of creative skills ranging from writing to editing and designing of the magazine.

The editorial board has taken upon themselves the compilation of this annual as a labour of love. Their hard work and aesthetic flair have indeed worked wonders.

I express my deep gratitude to our Manager Rev. Sr. Rose Mitty (CTC), Principal Mrs. Sali Joseph, the members of the editorial board, teachers and all the students for their unwavering support and encouragement to overcome all the hurdles that have come our way. I express my appreciation to all the authors of the articles in this magazine whose contributions required a generous amount of time and effort. It is their willingness to share knowledge and insights with fellow beings that has made this magazine possible.

Staff Editor
Sanju Anna Peter

STUDENT EDITOR

On behalf of the members of the editorial team, I am extremely pleased to present to you 'Nilavara - 2020', the College Annual of St. Xavier's Training College for Women, Aluva. 'Nilvara' is indeed a personal pride as the magazine has been compiled and designed in entirety by the students, under the guidance of the Chief editor and the Staff editor. The individual and group efforts of the editorial team, along with the readiness and co-operation of the students and staff has lead to the successful completion of the magazine.

In this 'Nilavara' is hidden, our treasured memories, our irreplaceable experiences, our limitless imaginations, and the manifestations of our talents. A potluck of poetry and prose, of pictures and paintings, we hope the magazine would be a treat to your eyes and intellect.

Our 'Nilavara' would not be so without its prized possessions. I express my deepest gratitude to the staff and all the student teachers of the batch 2018-2020 for their valuable contributions.

I sincerely believe that in these trying times, a few glimpses into our 'Nilavara' will remind us of the beautiful journey we have had and fill us with hope. Let us not be disheartened by the uncertainity that looms. Let us instead trust in the words of Meister Eckhart ;

" And suddenly you know : It's time to start something new and trust the magic of beginnings."

Student Editor
Lilly Joy

STAFF ADVISOR

Dear Students,
Greetings to you !!

I extend my heartiest congratulations and warm regards to the students for their tirelesss efforts in bringing out this publication of the college magazine "Nilavara" for the academic year 2019-2020. I feel that my students stepping out of St. Xavier's Training College for Women, will be the most fortunate ones to recieve education from this renowned institution.

Magazine is a pedestal to explore the students' potential and showcase the achivements of the high fliers. It reflects thier vibrant talents in a creative way developing their originality of thought and perception.

Students' hardwork, dedication and determination is well portrayed in the way they have presented the magazine. "Nilavara" is filled with poems, stories, essays, experiences, articles, drawings, paintings and photographs.

I congratulate the faculty and the entire editorial team for their support and also the students for their wholehearted contributions for the succcess of this magazine.

"Nilavara" not only exhibits talents and skills, but also accomplishments.

Enjoy Reading !

Staff Advisor
Keerthi Jacob

UNION MEMBERS

Johna Rose
Chairperson

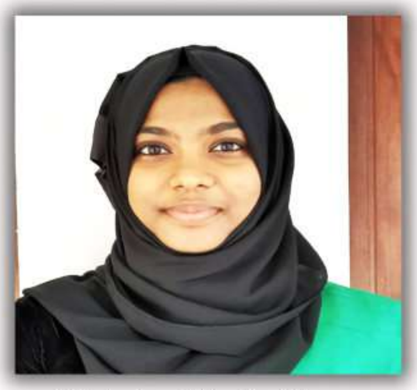

Shirin K. Salim
Vice Chairperson

Grace Linet Wilson
General Secretary

Lilly Joy
Magazine Editor

Marilyn Satish
Arts Club Secretary

Anjali Sreekumar
Sports Captain

Dhanya Poulose
University Union Councilor

CONTENTS

Annual Report 14
Union Report 16
Discover the Gold Within You 18
A Ride to Remember 19
The Psycho Scratcher 20
Meeting the Quintuplets 20
The Journey 21
Guard Your Students From Mental Abuse 22

പപ്പി 27
ഒരു പനിനീർപ്പൂവുപോലെ 28
കയ്യെത്തും ദൂരെ 29

SMART CAJJL 30

അവറാച്ചന്റെ അടഞ്ഞ കണ്ണുകൾ 31
പ്രണയിക്കാൻ കഴിയട്ടെ... 33
കൂട് 33
The Flightless Birds 38
The Magnetic Lady 39
Tired Souls 39
She 39
Eccedentesiast 40
My Galaxy 40
Rain 40
The Farmer 41
The Pebble Castle 41

ജീവിതയാത്ര 43
ഭയം 43
ആദ്യം 43
ചരമഗീതം 44
പോയ് മറഞ്ഞ നാളുകൾ 44
'ഈ ' ലോകജീവിതം 44
പ്രതികാരദാഹി 45
മരിക്കില്ല മനസിലെ സൗഹൃദം 45
തീ 'യായ് പറന്നുയരാം 46
അഗ്നി 46
അനുഭവ സമ്പന്നയായ അധ്യാപിക
എ. ഐഷുമ്മയുമായി ഒരു അഭിമുഖം 50
ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ
സർഗ്ഗാത്മകതയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം 52
വിനോദസഞ്ചാരം 53
മഴ ദുരന്ത കാഴ്ചകൾ 54
Internship അനുഭവങ്ങൾ 56
പൂമ്പാറ്റകളുടെ ലോകത്ത് 59
എന്റെ കലാലയം തന്ന സൗഹൃദങ്ങൾ 60

Creative Corner 62
Clicked Away 64
Directory 68

EDITORIAL BAORD

Chief Editor
Sali Joseph

Staff Editor
Sanju Anna Peter

Student Editor
Lilly Joy

Production Manager
Saritha John

Copy Editors
Aswathy V.J
Meera Kesawan
Lisa Elizabeth Paul
Sr. Mariya Reena C.J

Proof Readers
Anjali Sreekumar
Shirin Salim
Sr. Lydia Devasia

Cover Page Design
Minu Jose
Grace Linet Wilson

Creative Directors
Glessy Girvasis
Sameena O.A

Picture Editor
Marilyn Satish

ANNUAL REPORT 2018-2020

A very good morning to one and all !

Guest of honour Kumari Divya Shankar, Rev. Sr. Stein, Provincial Superior, Sanjuwan Province, Rev. Sr. Rose Mitty, Manager, St. Xavier's Training College for Women, Aluva, Ms. Johna Rose, Chairperson, Ms. Grace Linet, General Secretary, other union members, faculty members, staff, parents, sisters and my dear students, today, we are gathered here for the 15th college day celebrations of St. Xavier's Training College for Women, Thottakkattukara, Aluva.

It is my pleasant duty and privilege to welcome everyone for this Annual day celebrations and to place before you the college Annual Report of the academic year 2018-2020.

The academic year for 2018-2020 batch commenced on 2nd July 2018. The 2019-21 batch started their classes on 1st July 2019.

MANAGEMENT

St. Xavier's Training College for Women is one among the various institutions governed by the Congregation of Teresian Carmalite Educational Agency, headed by Rev. Mother Soosamma Kavumpurath, the present Superior General and General Manager. The Training College is under the Sanjuwan province with its headquarters at Angamaly. Rev. Mother Stein adorns the province as the Mother Superior and Rev. Sr. Rose Mitty as the Manager. Our highly systematic and unique administration is managed by the dynamic members of our managing committee. Our students have done it proud by securing excellent results in the University exams.

ADMISSIONS

Admissions are taken on management and merit basis at the ratio of 1:1. The number of seats for five optional subjects differ according to the government norms. The maximum intake of students for the 2 year B. Ed course in each year is fixed to be fifty.

ACTIVITIES

The new academic year began with an inspiring program on 2nd July 2018. Academic excellence along with co-curricular activities completes the process of education.

A variety of curricular and co-curricular activities were organized throughout the year. The college provides enough opportunities for the students to identify their talents and aptitudes and nourish them. Students actively take part in different activities conducted by the college. To foster the creative talents and leadership skills, the college organized various seminars, workshops, awareness programs; celebrated Independence day, Republic day, Teacher's day and other days of national and regional importance. Festivals like X'mas, Onam, St. Xavier's day were celebrated in its true spirit.

The sports fest of the year 2018-2019 was held on March 1st 2018. Dr Lilly C. O, Head of the Malayalam Department, St. Xavier's College for Women inaugurated the meet. Ms. Aneesha Benny secured the individual championship.

SCHOLASTIC ACTIVITIES

Practice teaching, parted into two Semesters. The School Induction program was in the second Semester and School Internship in the third Semester ie. from 22nd July to 31st October- 2019. Senior batch students completed their practice teaching and practical examinations by 26th November – 2019. Demonstration and criticism classes and the internal examinations were conducted as per the schedule. The fourth Semester practical examinations will be in the third week of March 2020.

A 5 day "Community Camp" "Ochappad – 2020" was arranged in the college campus from February 4th-8th. The camp was inaugurated by Adv. Parvathy Menon. "Voice for the voiceless" was the theme of the camp. A series of workshops and seminars were arranged during the camp. Many eminent personalities interacted with the students and shared their experiences. The camp was an awesome experience for the students.

As a part of the curriculum a 4-day tour program was arranged to Coorg. The curriculum put forward a variety of activities and programs like Yoga, SUPW, Script writing, Film making to mention a few. The students practiced all these under the guidance of professional experts.

Awards and prizes are to inspire all to do their best. Every year the college gives an award for the top scorers. The winner of the year 2017-2019 was Mrs. Anu Alexander from English option. She scored 9.38 out of 10 points.

GRATITUDE

I remember with gratitude all those who have contributed to the growth and progress of this institution. The contributions of the management, teachers and non teaching staff are rewarding enough and beyond the limits of words.

We extend our sincere thanks to all the members of the management, especially Mother Superior Sr. Stein, and Rev. Sr. Rose Mitty for their continuous encouragement and support in the development of the college.

I take this occasion to express our profound gratitude to the principals, heads and teachers of all sister institutions especially, Sr. Flory, Headmistress, Holy Ghost H. S, Thottakkattukara, for their whole hearted co-operation, support and timely help.

I thank the college union members and all our students for their co-operation in organizing various programs.

My sincere thanks to all the faculty members, staff, sisters, parents, student well wishers and all those who have co-operated and supported us.

Let me conclude by thanking God Almighty for all the abundant blessings showered upon us and plentiful graces in the years to come.

Thank You

Sali Joseph
Principal

UNION REPORT 2018-2020

Chief guest of the day Kumari Divya Shankar , Provincial Superior Rev. Mother Stein CTC, Manager Rev. Sister Rose Mitty CTC, Principal Mrs.Sali Joseph, Teachers ,non teaching staff and my dear friends, a warm good morning to all.

I am here to present the union report for the year 2018-2020, of St Xaviers Training College for Women, Aluva. The academic year 2018-2020 has been exciting and interesting. A blend of hardwork , unity and enjoyment to the fullest.

God has really been kind in fulfilling our 'aimed' goals and achievements and I would heartly thank God for bestowing his choicest blessings upon us. I owe our success to the dedicated and selfless efforts of the management , staff, students and our well wishers. Now let us look back at the memorable days of being together.

TALENT WEEK
Talent week was conducted at the starting of the academic year to showcase the talents of the student teachers. It was an ice breaker and each option was able to gel together.

ELECTION OF UNION MEMBERS
For the efficient working of the administrative machinery of St Xaviers Training College for Women, an election was held and the union members were duly elected .

Chairperson-Johna Rose
Vice Chairperson –Shirin K Salim
General Secretary-Grace Linet Wilson
Arts Club Secretary-Marlyn Satish
Magazine Editor –Lilly Joy
Sports Captain–Anjali Sreekumar
U U C – Dhanya Poulose

COLLEGE UNION AND ARTS CLUB INAUGURATION
The College Union and Arts Club were inaugurated by the Chief Guest Mr. P .F Mathews (screen play writer), on 11th September 2018.

KERALA PIRAVI
Kerala piravi was celebrated on 1st November 2018. 'Malayali manga' competition and quiz were conducted in college. Girls participated with enthusiasm and pride.

CHRISTMAS DAY
With much 'jingling of the Christmas bells' came the Christmas day, which was celebrated on 21st December 2018 with jubilation. Fascinating carol competition was also conducted to add to the festivities.

SPORTS DAY
Keeping in mind the much known proverb 'health is wealth', the sports day was organized on March 1st 2019 and inaugurated by Dr Lilly C O , HOD Malayalam Department , St Xaviers College for Women, Aluva .
Competitions like shot put, javeline,relay, throw ball were held. All the participants were able to showcase their athletic skills and sportsmanship. Aneesha Benny bagged the overall sports championship.

THE ARTS WEEK
The vibrant talents of Xavierians were expressed during the 'Arts Week' which started on 26th March and ended on 29th March 2019. 'Chrysalis' a combination of literary and cultural competitions rattled and swayed the auditorium. Niffy Mathews was declared the Kalathilakam.

I firmly believe that we were successful in meeting the expectations and the duties entrusted upon us. I thank the management and all teaching and non teaching staff for their whole hearted co-operation, and whose commendable hardwork has helped us climb the ladder of success.

Thank you

Grace Linet Wilson
General Secretary

UNION DAY

Chief Guest P. F. Mathews lighting the lamp

Oath Taking

Union Members with the Chief Guest

Performance by the Union Members

Union Members - Batch 2018-2020

Staff with the Chief Guest

Union Members with the Staff

DISCOVER THE GOLD WITHIN YOU

The story of the " Golden Buddha Statue " is one known to many.
In 1957, a group of Tibetan monks were informed that a highway was to be built, which would pass through the location of their holy shrine. For this, the shrine's huge clay Buddha statue, it's main attraction, will have to be relocated. The monks arranged for a crane. As the crane lifted the statue, it began to crack. The monks who were supervising, anxiously told the crane operator to stop. They then examined the statue to find several large cracks on it and decided to postpone the shifting of the statue.

Later that night, two monks went to check on the statue. As they walked around it, something caught their attention. They peered into a crack and spotted something dazzling in there.

They couldn't believe their eyes. They ran to wake the other monks and instructed them to bring hammers and chisels. The monks carefully chipped all the clay off the statue. After hours of chiseling, they stepped back and gazed in awe at the sight before them. There, in front of them stood a solid golden statue.

Historians were called to study the statue. After much research, they came to know that the statue, several centuries old, was the cherished responsibility of a group of monks . During the Burmese attack in the country, the monks feared that the invading army would loot their shrine and it's golden statue. So they carefully covered it with clay.

This simple story reminds us that we need to search for the gold inside of us. The gold within us is hidden and covered with layers and layers of clay. This story affirms that we are born with potentials and goodness.

We are born to live a glorious life on this Earth. We are born to be like gold, which is precious. Gold which doesn't live for its own self but exists for others.

This journey of self-discovery is no easy feet. Life is always full of challenges and choices. It is up to us to choose to discover the gold that is within us. Successful people who have achieved great things and contributed for the welfare of the society could do so only because they discovered their own hidden potentials, the gold hidden within them. As teachers, let's discover the grain of God hidden within each of us.

It is sad to see that many of today's children are wrongly motivated to live a 'Selfie life'. A life not of introspection and self discovery, but of materialism and consumerism. It is a life focused on ' me, myself and mine'.Sadly most of the students' aim in the modern world is to compete, score high marks, get a good job, and live a cosy life. Sadly, true ideals of life such as serving, helping the poor , fighting for justice, working for peace, inventing and contributing to make this world a better place, are sidelined.

As teachers, we are called in a special way to play a vital role in this dynamic world. A role which demands each teacher to not just help students succeed in academics but also to help them identify their hidden potentials.

It is never too late, to start searching for the gold within us. I pray that may we all succeed in finding our hidden invaluable riches , and lead meaningful lives. Also, my wish and dream for all the students whom we may teach is that, they find the treasure within them and contribute to the society, our country and the world at large and walk the path of love, peace and justice.

- Sr. Lidiya Devasia

A RIDE TO REMEMBER

End of lectures, lesson plans, reports, internals, submissions … stepping out with a bag full of memories. Each moment was blissful. It was a true time travel for me. Re-living the campus life, since I left my alma mater, St. Teresa's College, more than twenty years ago.

I still remember the self-introduction session on the very first day of the B.Ed course. Sitting in the midst of a bunch of young girls. We were total strangers at that time. But now as we part, we are more like siblings. During the teaching practice, the community camp, the study tour, the arts festival and many more experiences, we never know that we were making memories.

The B.Ed course pushed me out of my comfort zone. What have I not tried in these two years! Report writing, Spot choreography, Skit, Miss Xaverian, Oppana, Short film, Throw ball, Javelin throw …. Oh my God, was it me who did all this? I realize all these training sessions were meant to bring out the best in me. I can only remember with gratitude, all the support rendered by my dear friends, teachers and Principal for making my ride worthy.

Thank you my dear friends for giving me an enjoyable ride. I relish each moment with you all. The shared moments of laughter and fun throughout the course are going to be treasured in my heart.

Good wishes for your future endeavors. Our time as caterpillars has expired and our wings are ready. Keeping our feet on the ground let us reach for the stars.

Thank you my dear teachers ;

Sali Ma'am who genuinely wishes that we complete the course and our lives be settled. Elizabeth Miss who made us complete all our works on time, with much ease. Mary Miss for constantly reminding us that we are not here to be good teachers, but exceptionally good teachers. Rakhi Miss for your dedication and hard work in correcting our loads of reports, glued to your chair. Keerthi Miss for the smile you wear every time, my dear 'sister miss'. Anju Miss for befriending Statistics and for being always there to help. Irene Miss who was very systematic in her work. Sanju Miss who left a question for us : 'How will you light a fire in the hearts of the students unless you have a fire in you?'. And Francis Sir for exploring our hidden talents in sports.

It was indeed a ride to remember. Two years flew by so fast and each day filled my treasure bag with jewels of memories and experiences. I would like to remain with Ruskin Bond's quote ;
"The highest reward for a man's toil is not what he gets for it, but what he becomes by it".
Good bye and Good luck.

-Saritha John

THE PSYCHO SCRATCHER

It was two years ago. I was in my bedroom, all alone, ready to sleep. But my thoughts, they were wandering. Thoughts about all the scary movie characters I had ever known and thoughts about the scariest of ghost stories I had ever heard.
My bedroom is upstairs. I always lock my bedroom before going to sleep. That day too, I entered my room and locked the door behind me. I got into my bed and it was then that all these haunting thoughts came into my mind. In the middle of these thoughts, I magically fell asleep.

Suddenly I was woken up by a strange and alarming noise. A noise that sounded like someone was scratching on the door of the Almirah. I wanted to open my eyes, but I was too frightened to look up. I wanted to switch on the light and search for the source of the sound. But the mere thought of it made my heart throb and my palms began to sweat.

The scratching noise began to intensify. I felt like the one who was making that noise was going to kill me. My heart pounded. I was choking in fear. I couldn't utter a single word.

And right then, my mind played a dirty game of reminding me about Christopher. The psycho killer from the Tamil thriller *Rakshasan*, and then my fear saw no limits. Suddenly the noise disappeared.

The sudden silence urged me to do something. I gathered up all the courage I had and got out off bed and switched on the lights, all this while closing my eyes.

Slowly, I opened my eyes. There was no one in the room. I felt a sense of relief as I realised this could have been my imagination. I decided to go back to bed. When I was about to lie down, I heard something.

The noise was back. But this time I looked straight into the corner from where the noise came. And there I saw him. He was mercilessly tearing apart the net covering the airhole, with his sharp teeth.

That tiny little rat.

- Sreelakshmi Hemachandran

MEETING THE QUINTUPLETS

Joy, Fear, Anger, Disgust and Sadness.
These are the quintuplets that take form inside of each and every one of us.
While one among these little ones is allowed to go out and play, the rest are forbidden to step out.

Anger is bad. Anger is ugly.
Sadness is unwelcome.
Fear is disowned.
Disgust is evil.
These are unfortunately the neglected and undesirable emotions.

Every neglected emotion is a child locked up in us. It is a child we are ashamed of. A child we hesitate to show or take into the outside world. When it is a little being, it cries for attention but we shush it with those two reckless words, 'be strong'.

It grows and grows until one fine day it faces us with all its might. It has overgrown us. It is too big to be controlled or comforted. It no longer respects or regards our commands. It takes control. It knocks us out of the way and barges out the door.

The neglected emotion is now all out in the open. It has gained a novel freedom that it never knew. It knows not its purpose and refuse to acknowledge its source. It simply exists, out of control.

But, like Jill Bolte Taylor said ;

"Just like children, emotions heal when they are heard and validated. "

We must love them when they are little.
Nurture our emotions. We must not ignore them or pretend like they don't exist. They very well do. We must teach them their roles and let them know that they may express themselves at the right time , but we are the ones in control, always. Let them know they are not a threat because we know their source, where they come from and all about them.We mustn't let them grow in the darkness of neglect. Instead , let them see the outside world. Teach them how to behave. Let them know they have the right to exist, but not to explode.

Let us parent our emotions.
Let us show them some love.

- Lilly Joy

THE JOURNEY

In the chaos of the bustling city of Delhi , lived 10 year old Abhinav's small family of four. Abhinav and his little sister Abhirami loved their grandpa and grandma very much. Their highly ambitious parents had left them with their grandparents and gone abroad when Abhirami was only a few months old. This week Abhirami was turning 6. Her brother and her grandparents wanted to make this birthday unlike any other .

They considered the various options available. 'A visit to the nearest theme park?' suggested Grandpa. A Disney movie or a doll house were Grandma's ideas. Abhinav suggested a trip to the biggest mall in the city.

'A trip'. Grandma found the idea interesting. "A trip is the deal!" She exclaimed. " Not to the mall but to Palakkad", she added.

They decided to visit 'Palakkad', where grandma and grandpa had lived before moving to Delhi 10 years ago. They decided to stay in Palakkad for a week and planned hard for their journey. In order to make their journey interesting, they chose to travel by train. The children were enthralled as the train crossed states one after another and passed through many beautiful sceneries.

On reaching their destination after a long two day journey, they found out that the district had declared a sudden 'hartal'. Because of the hartal taxis and autos were not available. So they decided to walk to the inn which was not too far away from the station.
As they were walking, grandma started to recall her younger days and she shared some of her memories with Abhinav and Abhirami. It made them very eager . Grandma told them that when she was young, she and her friends would roam around everywhere in the village and pluck flowers and fruits, talking to each and every one they met on their way. Those were some of the most joyful experiences of her life. The fondest memories of her childhood.

On hearing grandma reminisce about her childhood days, grandpa too started to rewind to his golden days, which he spent with his friends and family members. He began to speak of the time when they all went to a nearby village where they saw many animals, birds and beautiful butterflies and played many games at a fair.

As the grandparents shared many interesting and fantastic stories, the grandchildren realised that they did not have such unique and beautiful experiences.

"But why don't I get to go and pluck flowers like grandma did ?", Abhirami asked her brother. He replied, "because we are too busy on our mobile phones or watching television. We are not interested in even taking a stroll through our neighbourhood".

Grandpa, rather surprised at his 10 year old grandson's wisdom, sighed " True. Technology has invaded your lives. You kids are missing out on many refreshing and memorable experiences".

On reaching the inn, the children were truly excited to visit each and every place described by their grandparents. They created memorable experiences like never before.

And.
Abhinav and Abhirami decided not to end the journey there.

- Minu T. Mathew

OF NARCISSISTIC PARENTS

The modern society is much aware of the impact of physical abuse that children face at home and outside. We have several agencies and mechanisms to guard them against such atrocities too. But seldom are we aware of the emotional and psychological abuses: the silent killers that tarnish the very well-being of our future generation, especially when they are inflicted at the domestic level – by the father or the mother. Having an abusive father is bad enough, however an abusive mother in some ways is the worst.

It is true that an outsider finds it hard to notice and rescue the victim as everything she/he does are deniable and are coated with sheets of love and concern for the child. It's about secret things. The Destructive Narcissistic Parent creates a child that only exists to be an extension of herself. It's about body language. It's about disapproving glances. It's about vocal tone. It's very intimate. And it's very powerful. It's part of who the child is.

There is always a facile excuse or an explanation for the actions of a narcissistic parent. Cruelties are couched in loving terms. Aggressive and hostile acts are paraded as thoughtfulness. Selfish manipulations are presented as gifts. Criticism and slander are slyly disguised as concern. They only want what is best for you and help you. They never openly say you are inadequate. Many of the putdowns are simply by comparison. They'll talk about how wonderful someone else is or what a wonderful job they did on something you've also done or how highly she thinks of them. The contrast is left up to you.

This abusiveness is part of a lifelong campaign of control and it is extremely difficult to explain to other people what is so bad about these parents. The times and locations of their worst abuses are carefully chosen so that no one who might intervene will hear or see their bad behavior, and they will seem like a completely different person in public. This is the main reason why the children who are the victims of this kind of abuse universally report that no one believes them.

The generalized barbs are delivered in a way it is impossible to rebut (always in a loving, caring tone): "You were always difficult." "we wanted to send you to WCC but you were a very scared child" "I wanted to teach you classical dance but you were not interested" "You're always causing trouble" "No one could put up with the things you do."

Parents of this category consider children as extensions of themselves. These children are often the victims of their parent's objectification. This is not a problem when they are young as often small children do not have an independent personality apart from their caretakers. However, as they grow up their desire for autonomy which is a natural phenomenon makes the parent impossible to accept. Hence their personal boundaries are often invaded and they grow up to be doormats. These children literally have no practice making decisions and often depend on

others to make them. They have never known what it is like to have privacy in the bathroom or in the bedroom, and the parent might go through their things regularly. An over indulgent parent asks nosy questions, snoops into the kids email/ letters/ diary/ conversations. They frequently do things against their children's expressed wishes and will victoriously announce that she has done what she forbade her to do. All of this is done without seeming embarrassment or thought.

It should be noted that any attempt on the child's part for autonomy is strongly resisted. Normal rites of passage (learning to shave in boys and growing your hair long or wearing makeup among girls) are grudgingly allowed only if the kids insist, and are punished for their insistence. The demands for age-appropriate clothing, grooming, control over one's own life, or rights, are treated as big instances of disobedience.

General lack of trust can be observed in all such cases. The parent easily takes the third party's side whenever the child has a confrontation or faces mistreatment by someone else. The other person may be a total stranger to the parent. By this the parent makes it clear that the child can never be right. These children find no one at home to trust them and end up keeping all the problems to themselves. The parent undermines and often ignores the opinions insights and experiences of the child. They are often met with condescension, denials and accusations ("I think you read too much!"). The knowledge and insight even on subjects on which the child is an acknowledged expert is undermined.

A psychologically abusive self-absorbent parent wants to be the center of attention all the time. The child's accomplishments are acknowledged only to the extent that the parent can take credit for them. Very often the parent is in competition with the kid. A mother might become angry and envious over a new dress or jewelry the daughter gets. She might try to get it from her, spoil it for her, or get the same or better for herself. Thus for instance, if you got a watch as a present from your dad your mom might prevent you from wearing it by suggesting to save it for some grant function in future. She might even get it from you by offering to keep it safe and then flaunt it at parties herself without telling you. She's will offer hand me downs or even her own old cloths and objects and insist you to wear them while gifting herself with the new ones. They'll attempt to forbid their daughters to wear makeup or to groom themselves in an age-appropriate way. They might want to dress up just as their daughters (sister looks) and feel particularly happy and proud if someone compliments them on their looks. They will criticize the appearance of their daughters and daughters-in-law. This envy extends to relationships. They might even interfere in the upbringing of their grandchildren and compete with you for their love and affection. The father might get angry at his grown son simply because he gets threatened by the son's efficiency.

Mentally abusive parents commonly choose one (sometimes more) child to be the golden child and one (sometimes more) to be the scapegoat. She/he identifies with the golden child and provides privileges to him or her as long as the golden child does just as she/he wants. The golden child can do nothing wrong. The scapegoat is always at fault. This creates divisions between the children. That division will be fostered by the parent with lies and with blatantly unfair and favoring behavior. The golden child will defend the mother and indirectly perpetuate the abuse by finding reasons to blame the scapegoat for the parent's actions. The golden child may also directly take on the parent's tasks by physically abusing the scapegoat so the parent doesn't have to do that herself/himself.

Gas lighting is a common technique such parents employ when confronted. They might accuse the child of having a vivid imagination and deny any such thing or might themselves play victims. On the rare occasions when they are forced to acknowledge some bad behavior, they will couch the admission deniably. The wrongdoing is always heavily spun and trimmed to make it sound better. The words "I guess," "may be," and "might have" are used in their admittance.

One might often wonder what is the role of the other parent in such a scheme of things. The other parent plays the role of an orbiting father or mother who will revolve round his/her partner to keep the marriage intact. Often the other parent has redeeming qualities to offer the children but is tied up meeting the needs of the spouse, leaving the children's needs unmet.

Psychological abuse is mostly passive and used in indirect ways making it too difficult for the outsider, even the victims to recognize. Covert abuses are even harder to recognize than overt ones inflicted on children. A mother may appear to be self-effacing and self-sacrificing. Everything she does is for the benefit of her children. She is

involved in her child's, especially daughter's every decision, in fact, the daughter is never allowed to make any decisions on her own. To any outsider the scenario is all good, but a closer look reveals that the apparent closeness of the mother-daughter relationship can obscure the reality of the situation - Mom is relying on her daughter in ways that are unhealthy for both of them. In this case, it is the needs of the mother, not the daughter, that are the central driving force in the relationship.

The mother experiences her daughter's growing independence as a threat. She cannot withstand the independence of her daughter which she considers as a loss she cannot afford. To counter this independence, she establishes herself and her own needs as primary, thus making it more and more difficult for her daughter to find her voice and claim her life for herself. In other words, the mother can be said to appropriate her daughter's right to live her own life at each developmental stage. She isn't doing this with "evil" intent. She is simply unable to let go of her daughter.

Here is how this dynamic can play out at each developmental stage, with the mother's needs centered to forestall the daughter's individuation:

•Infancy - Mom guards her role of primary caregiver jealously and has a hard time letting anyone else, including Dad, become special to Daughter.

•Toddler and preschool years - Daughter begins to exert independence, and Mom is displeased. She tends to resort quickly to punishment and is likely to shame any behavior she considers rebellious. When daughter enters day care or preschool, mother sends mixed messages, signaling to the child that she isn't safe with anyone but the mother. These children usually have major separation anxiety at this juncture.

•Adolescent and preteen years - Mom inserts herself in all of daughter's friendships. She evaluates harshly any friend or friendship interaction, frequently forbidding her daughter to remain friends with anyone she doesn't approve of. She dominates in her daughter's friendships that at some point she sidelines her daughter and becomes more associated with her daughter's friends than her daughter. Different tastes in hair, makeup, clothing, and even music are all experienced as an affront to the mother. Constant objectification and inability to let go results in the parent insisting that the daughter does not dress up according to her age. Major battles often are the result. There is no agreement to disagree, only discord and major standoffs.

•Marriage- When the daughter marries, mom's needs, taste, and preferences often dictate wedding plans. Decisions are likely to be mother/daughter decisions instead of decisions made by the couple, and mom's opinions usually prevail.

•Daughter's first child - Mom's first grandchild is a major event in her life, and she works hard to establish her importance as doting, adoring grandmother. She gives unsolicited advice and frequently demands she be included in important family decisions, acting as a partner to her daughter. As a result, the child's other parent is frequently marginalized and daughter herself has to comply to the mother's wishes. These daughters may frequently hear from others, "What a saint your mother is. You are so lucky to have her help!"

The children of mental abuse are often found incapable of decision making. They are people pleasers finding it hard to say no, yet she doesn't trust anyone. It's not that people do not like them but they are emotionally unable to acknowledge it. They do not acknowledge their success in fact many do not become half as successful as they should be. They lack competitive spirit and give up easily. They are many a times self-destructive because of the poor self-esteem and internal conflicts. Almost every adult who was a victim of mental abuse as a child might have low immunity.

References:
Payson, E. D. (2009). The wizard of Oz & other narcissists. Royal Oak, MI: Julian Day Publications.
Miller, A. (1997). The drama of the gifted child, revised ed. New York, NY: Basic Books.
Lerner, H. (1985). The dance of anger: A woman's guide to changing the patterns of https://themindsjournal.com/characteristics-of-narcissistic-mothers/5/ intimate relationships. New York, NY: Harper & Roy Publishers, Inc.

- Mrs. Sanju Anna Peter

ARTS DAY

Oppana

Malayalam Recitation

Miss Xaverian

Semi-Classical Dance

Thiruvathira

Skit

WORKSHOPS

Model Making Workshop
by Sir Raman

Yoga Workhshop by Ms. Femina

പപ്പി

അവളെ ആദ്യമായി കാണുന്നത് ഒരു യാത്രയ്ക്കിടയിലാണ്... കണ്ണുകളിലെ തീക്ഷ്ണത ആകാം അവളിലേക്ക് എന്റെ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചത്. ആരോടും ഒന്നും മിണ്ടാതെ മാറിയിരിക്കുന്ന അവൾ എന്തൊക്കെയോ പിറുപിറുക്കുന്നുണ്ട്, കൗതുകമുണ്ടാക്കുന്ന മറ്റൊന്നുകൂടിയുണ്ട്. അവൾ സ്വന്തം കാലുകളെ താലോലിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെപോലെ "നിനക്ക് നൊന്തോ " എന്നൊക്കെ കാലുകളോട് ചോദിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു . അവളുടെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു നീങ്ങുമ്പോൾ ഒരു പത്രപ്രവർത്തകയുടെ മനസ്സായിരുന്നു എനിക്കും. അവളെ പോലെ അനേകം പെൺകുട്ടികൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവിടെ താമസിക്കണം. അവിടെ ഉള്ളവരെ കുറിച്ച് ഒരു റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കണം. അങ്ങനെ അങ്ങനെ പല ഉദ്ദേശത്തോടെയാണ് ഞാനവിടെയെത്തിയത്. ആ യാത്ര അനിവാര്യമായിരുന്നു. ഒരു പത്രപ്രവർത്തകയെന്ന നിലയിൽ ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ള ഒരു വാർത്തയും, എനിക്ക് ഇതുവരെ കണ്ടെത്താനായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെയൊരു യാത്ര അനിവാര്യമായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞത്. തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ അനുഭവമായിരുന്നു അവിടെ നിന്നും കിട്ടിയത് അതിനുള്ള കാരണം അവളാണ്, പപ്പി എന്ന പത്മിനി. എല്ലാവരുടെയും കൊച്ചുസുന്ദരി...

അവൾക്ക് അരികിലെത്തിയപ്പോൾ പരിചിത ഭാവത്തോടെ ഒരു ചിരിയാണ് ആദ്യം സമ്മാനിച്ചത് പിന്നീട് അവളിൽ ഭീതിയുടെ കരിനിഴൽ പടരുന്നത് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. വീണ്ടുമവൾ ഭാവം മാറ്റി. ഇപ്പോൾ കൗതുകമാണ് ആ മുഖത്ത്. ഒരുപക്ഷേ എന്റെ കയ്യിലുള്ള ക്യാമറ കണ്ടതുകൊണ്ട് ആകാം. അവളാ ക്യാമറയിലേക്കു തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ ചിത്രങ്ങൾ എടുക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഓർമ്മകൾക്ക് ചിറകു മുളച്ചത് പോലെ അവൾ അലറിവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഓടി. പിന്നീട് ഞാൻ അവൾക്കരികിലേക്ക് പോയില്ല പക്ഷേ ഓർമ്മകളിൽ എവിടെയോ അവളുണ്ട്... എവിടെയോ കണ്ടിട്ടുണ്ട്... എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും ഓർമ്മകളിലെ ആ പരിചിതമുഖം കണ്ടെത്താൻ എനിക്കായില്ല. അപ്പോഴാണ് ആ സ്ഥാപനത്തിലെ കൗൺസിലർ വന്നത്. അവർ ബാക്കിയുള്ളവരെ പരിചയപ്പെടുത്തി. അവിടെയുള്ള ബാക്കി അന്തേവാസികളും അവരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളും അങ്ങനെ എല്ലാം തന്നെ ഞങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ കടന്നുപോയി...സ്ത്രീകൾക്കു വേണ്ടി ഇങ്ങനെ ഒരു സ്ഥാപനം, അതും പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും ഒറ്റപ്പെട്ടതുമായ പെൺകുട്ടികൾക്ക് വേണ്ടി... എന്തായിരുന്നു ഇങ്ങനെ ഒരു സ്ഥാപനത്തിന് രൂപം കൊടുക്കാനുള്ള കാരണം എന്ന് ഞാൻ അവരോട് ചോദിച്ചു. പക്ഷേ ഒരു പുഞ്ചിരി മാത്രം സമ്മാനിച്ച് അവൾ എനിക്ക് മറ്റൊരിടത്തേക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചു തന്നു. ആ ഇടനാഴിയിലൂടെ ഞാൻ എത്തിപ്പെട്ടത് പപ്പിയുടെ അടുത്തേക്കായിരുന്നു.

ഇത്തവണ അവൾ എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി.

ആ മുറിയിലെ ഒരു കോണിൽ ചങ്ങലകളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട ഇരിക്കുന്ന പപ്പി , എന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന കൗൺസിലർ അവളുടെ കാലുകളിലെ ചങ്ങല അഴിച്ച് അവളെ കട്ടിലിൽ ഇരുത്തി എന്നിട്ട് എന്നെ അവൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തികൊടുത്തു.

അവൾ എന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കി. ഇടയ്ക്ക് എന്റെ കയ്യിലെ ക്യാമറയിലേക്കും അവളുടെ കണ്ണുകൾ പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ സാവധാനം അവൾക്ക് അരികിലെത്തി അവളോട് സംസാരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു അപ്പോഴാണ് അവളുടെ കാലുകളിൽ വ്രണ പാടുകൾ കണ്ടത്. ഒരുപക്ഷേ ആ ചങ്ങലകൾ കൊണ്ട് മുറിഞ്ഞതവാം. ഈ കാഴ്ച സഹിക്കാനാവാത്ത കൊണ്ടാവാം ഞാൻ കൗൺസിലറുടെ പൊട്ടിത്തെറിച്ചത്. 'ഒരു തരത്തിലുള്ള കാരണമില്ലാതെ ഒരാളെ ചങ്ങലക്കിടാൻ ആരാണ് നിങ്ങൾക്ക് അനുവാദം തന്നത്?' എന്റെ കോപതോടും അവർ പുഞ്ചിരിയോടെയാണ് പ്രതികരിച്ചത് പകരം അവർ എന്നെ പുറത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

'പപ്പയുടെ അച്ഛൻ മരിച്ചതിനുശേഷം അവളുടെ അമ്മ മറ്റൊരു വിവാഹം കഴിച്ചു വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് അന്നുമുതൽ ആ 8 വയസ്സുകാരിക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നത് കൊടിയ പീഡനങ്ങൾ ആണ് . അവൾ അച്ഛാ എന്ന് സ്നേഹത്തോടെ വിളിക്കുമ്പോൾ അത് കേട്ട് അവളെ താലോലിക്കാൻ ഉയർത്തുന്ന കൈകളിലെയും കണ്ണുകളിലെയും കാമം അവൾ അറിഞ്ഞില്ല. പതിവുപോലെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് ഉറങ്ങാൻ കിടന്ന അവളെ കാമവെറിയോടെ പിച്ചിച്ചീന്തുന്ന അയാൾക്ക് നേരെ അവളുടെ അമ്മ പോലും ശബ്ദമുയർത്തിയില്ല.ഒരിക്കൽ സഹിക്കാനാവാതെ ആ അമ്മ അയാളെ വെട്ടിപ്പരിക്കേൽപ്പിച്ചു. മരണം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു മുൻപ് അവർ കത്തിയുമായി ഇറങ്ങിയോടി.

പിന്നീട് കേസും കോടതിയും ബാലികയെ ഒരു കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് മാറ്റി. അവിടെയും അവൾ സുരക്ഷിത ആയിരുന്നില്ല.
അവിടെ നിന്നും ക്രൂര മർദ്ദനമേറ്റയവൾ മാനസികനില പൂർണമായി തെറ്റിയ ഒര അവസ്ഥയിലായിരുന്നു. പിന്നീട് ഒരു വർഷം നാല് ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ ചങ്ങലകണ്ണികളോട് കൂട്ടുകൂടിയും വർത്തമാനം പറഞ്ഞു അവൾ ആഘോഷിച്ചു.

കുറച്ചു നാളുകൾക്കു മുൻപാണ് അവളെ ഇവിടെ എത്തിച്ചത്. ഇതുവരെ ആ കുഞ്ഞ് ആരോടും സംസാരിച്ചിട്ടില്ല ഇടുങ്ങിയ വഴികളിലൂടെ ചങ്ങലയും വലിച്ച് അങ്ങനെ നടക്കും ചിലപ്പോൾ അവൾ കാലുകളിലെ ചങ്ങലക്കണ്ണികളോട് കഥകൾ പറയും പൊട്ടി പൊട്ടിച്ചിരിക്കും. അവളെ പുതിയൊരു ജീവിതത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരാൻ ഉള്ള ശ്രമത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ. നിങ്ങൾ പത്രപ്രവർത്തകർക്ക് പുതിയ കഥകൾ കിട്ടുമ്പോൾ പഴയ കഥകൾ ചവറ്റുകുട്ടയിൽ വലിച്ചെറിയാം. അതുപോലൊരു കഥ തേടി നിങ്ങൾ എത്തിയ സ്ഥലം കൊള്ളാം. ഇവിടെ നിന്നും കിട്ടുന്ന കഥകൾക്ക് വാർത്താപ്രാധാന്യം കൂടുതലാകും. വായിക്കാനും ആളുകൾ ഏറെ ഉണ്ടാവും. പലപ്പോഴും വാർത്തകളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിപ്പോകുന്ന ജീവിതങ്ങളാണ് ഇവിടെ കൂടുതലും.'

ഇത്രയും കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ എന്റെ മനസ്സ് വല്ലാതെ മരവിച്ചു. വാർത്തയ്ക്ക് വേണ്ടി ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ തേടിയെത്തിയ എനിക്ക് പുതിയൊരു അനുഭവമായി. പപ്പിയുടെ അടുത്തായിരുന്നു ഞാൻ ഏറെ നേരവും. അവളോട് കൂട്ടുകൂടാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും ഭീതിയോടെ അകന്നു മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എങ്ങനെയാണ് ഞാൻ ഈ കഥ എഴുതേണ്ടത്.. കഴിയുന്നില്ലെനിക്...

പക്ഷേ അവളെ നല്ലൊരു നാളെയിലേക്ക് കൈപിടിച്ചു കയറ്റാൻ എനിക്ക് ആയാലോ.... ആ കൈകളെ ഞാൻ വിട്ടുകളയില്ല. വീണുടഞ്ഞു പോകുന്ന പെൺ മനസ്സിന് കൂട്ട് ആയിരിക്കണം...

ഞാൻ നേരത്തെ കൗൺസിലർ ചോദിച്ച ചോദ്യം... ഒരു പുഞ്ചിരി കൊണ്ട് മറുപടി തന്ന ചോദ്യം. അതിനുള്ള ഉത്തരം എനിക്ക് കിട്ടി അവരെന്നെ ഇടനാഴിയിലൂടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത് എന്റെ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരത്തിലേക്കായിരുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കും പെണ്ണിനെ മാംസപിണ്ഡമായി കാണുന്ന ഒരു സമൂഹം ഉള്ളിടത്തോളം അവൾ സുരക്ഷിതയല്ല. സ്വന്തം വീട്ടിൽ പോലും...

-അശ്വതി വി. ജെ

ഒരു പനിനീർപ്പൂവുപോലെ

എന്ന് മുതലാണ് അവനെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചുതുടങ്ങിയതെന്ന് എനിക്ക് ഓർമ്മയില്ല. എന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് ഒരായിരം വർണങ്ങളേകിയവൻ. എന്റെ ചിന്തകൾക്ക് മഴവില്ലിൻ അഴകേകിയവൻ.....

എന്റെ മനസ്സിന്റെ തടവറയിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ച പ്രണയം ഞാൻ പോലും അറിയാതെ അവൻ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ, മഞ്ഞുകാലത്തു വിരിഞ്ഞ ഒരു പനിനീർ പുഷ്പമായി ഞാൻ മാറി.

പിന്നീടത് ഞങ്ങളുടെ പൂക്കാലം ആയിരുന്നു. പ്രണയത്തിന്റെ പൂക്കാലം.. കാലങ്ങൾ പലതും മാറി വന്നു, വർഷങ്ങൾ പലതും കടന്നുപോയി. പ്രണയത്തിന്റെ സുഗന്ധം ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒഴുകി.

നീണ്ട കാത്തിരിപ്പിന്നൊടുവിൽ ഞങ്ങൾ ഒന്നായപ്പോൾ ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ഞങ്ങളുടെ സന്തോഷത്തിൽ ഒന്നു ചേർന്നു. ആ ജീവിതം എനിക്ക് സമ്മാനിച്ചത് ഒരായിരം വസന്തങ്ങൾ ആയിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ പൂന്തോട്ടത്തിൽ ഒരു കൊച്ചു പൂമൊട്ട് വിരിയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ കുഞ്ഞു പൂവിനായി ഞങ്ങൾ കാത്തിരുന്നു.

കണ്ണുകൾ തുറന്നപ്പോൾ ഞാൻ അറിഞ്ഞു, കഴിഞ്ഞ രണ്ട് വർഷം രണ്ടു യുഗങ്ങളായിരുന്നു എനിക്ക് സമ്മാനിച്ചതെന്ന്. ഇന്ന് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും പറിച്ചെടുത്ത പനിനീർപ്പൂക്കൾ ആ കല്ലറയിൽ വയ്ക്കുമ്പോൾ അവൻ അറിഞ്ഞിരുന്നോ ഞങ്ങളുടെ പനിനീർമൊട്ട് ഈ ലോകത്തിൽ പൂവിട്ട കാര്യം...

ആ പൂമൊട്ടിന്റെ കൈ പിടിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ അകലെനിന്ന് ഒഴുകിയെത്തിയ ആ കുളിർത്തെന്നലിൽ ഞാൻ കേട്ടു ആ വിളി...
ഭാമ...

-അനീറ്റ ജോയ്

കയ്യെത്തും ദൂരെ

സ്റ്റേഷൻ ക്ലോക്കിൽ മണി പതിനൊന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തീവണ്ടിയെത്താൻ ഇനിയും മൂന്ന് നാഴിക നേരം ബാക്കി കിടക്കുന്നു. രവി പതിയെ തന്റെ നടത്തം നിർത്തി വരാന്തയിലെ ബെഞ്ചിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു ഒരു നെടുവീർപ്പിട്ടു.

'എന്റെ നാടാണ്, ഞാൻ ജനിച്ചു വളർന്ന നാട് ' രവി മനസിൽ ഓർത്തു. ശരിയാണ്... ഇവിടെയെത്തിയിട്ട് ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂർ പിന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും എന്റെ നാടാണ് ഇതെന്ന് ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇരുപതു വർഷങ്ങൾക് മുൻപ് ഈ തീവണ്ടിയാപ്പീസിൽ ഒരു ചെറിയ തുണി സഞ്ചിയും മാറോടണച്ചു എങ്ങോട്ട് പോകണമെന്നറിയാതെ പേടിച്ചു വിറച്ചു നിന്ന ബാലൻ ഇന്നൊരുപാട് വളർന്നിരിക്കുന്നു. ബാല്യവും കഴിഞ്ഞു
യൗവ്വനത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ എത്തിനിൽക്കുമ്പോൾ നാടിനെ പറ്റിയൊരു ചിന്ത ഉടലെടുത്തതും ഏറെ നാളത്തെ കൂട്ടിക്കിഴിക്കലുകൾക്കു ശേഷം നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചതുമൊക്കെ പെട്ടന്നു കഴിഞ്ഞുപോയതുപോലെ...
അല്ല... ചിന്തകൾ എന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു. നാടും നാട്ടാരും അമ്മയും അച്ഛനും പറക്കമുറ്റാത്ത കുഞ്ഞനുജത്തിമാരും...അപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടെ ഇല്ലവും... പാടവും അമ്പലക്കുളവും എന്നും മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു..
'സാർ ഒരു ഗ്ലാസ് ചായ എടുക്കട്ടെ? ' അടുത്ത് വന്നിരുന്നയാളെ രവിയൊന്നു നോക്കി.
'വേണ്ട' ചിരിച്ചു കൊണ്ട് അത് നിരസിച്ചു രവി വീണ്ടും തന്റെ പഴയ ഓർമകളിലേക്ക് മടങ്ങാൻ തുടങ്ങി.
'ഈ നാട്ടുകാരൻ അല്ല, ല്ലേ? വീണ്ടും അയാൾ ചോദിച്ചു.
'ഞാൻ എന്തു പറയണം ? രവി ഓർത്തു. 'എന്തു പറയാനാണ്? ഈ നാട് എന്റെയാണെന്നു അവകാശപ്പെടാൻ എനിക്ക് ഇന്നാവില്ല. ഭാഷ പോലും മറന്നിരിക്കുന്നു. ആകെയുള്ള സമ്പാദ്യം മനസ്സിൽ നിന്നും മായാതെ തളംകെട്ടി കിടക്കുന്ന കുറച്ചു ഓർമ്മകൾ മാത്രം'.
'അല്ല, ഈ നാട്ടുകാരനല്ല. ഒരു സുഹൃത്തിനെ കാണാൻ അങ്ങ് കൽക്കട്ടയിൽ നിന്നും വന്നതാണ്'.

എന്റെ നാടാണിത്... പക്ഷെ അവകാശപ്പെടാൻ എനിക്കിന്ന് ഒന്നുമില്ല. എല്ലാവരുടെയും മനസ്സിൽ ഞാൻ മരിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. അമ്മുക്കുട്ടിയും പാറുക്കുട്ടിയും എന്നെ ഓർക്കുന്നു പോലുമുണ്ടാകില്ല. അപ്പു.... അവനും മറന്നു കാണും... കൊല്ലം ഇരുപതു കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും തിരിച്ചൊന്നു വരണമെന്ന് തോന്നി. എല്ലാവരെയും ഒന്നു കാണുവാനും. തലേ ദിവസം തീവണ്ടിയിൽ നിന്നുമിറങ്ങുമ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന

ആവേശമായിരുന്നു... എല്ലാരേയും ഒരുനോക്കു കാണുവാൻ. കണ്ടു...എല്ലാവരെയും കണ്ടു...മതി... അത് മതീലോ.
'തീവണ്ടി വരാൻ ഇനിയും സമയമെടുക്കും സാർ. ഞാൻ പതിയെ ചെല്ലട്ടെ... കാണാം... അയാൾ നടന്നകന്നു.

ആയാളും നടന്നകന്നിരിക്കുന്നു.. രാത്രിയുടെ നിശബ്ദതയിൽ വീണ്ടും ഞാൻ ഒറ്റക്ക്.
'നീ നന്നാവില്യ...ഒരിക്കലും നന്നാവില്യ...' അച്ഛൻ ഉമ്മറത്തു വളർന്ന ചെമ്പരത്തിയുടെ തണ്ട് പറിച്ചെടുത്തു അടിക്കാൻ തയ്യാറായി പൂമുഖത്തു നിൽക്കുകയാണ്.

"പടി കയറി വന്നപ്പോളേക്കും രണ്ടടി പുറത്തു വീണിരുന്നു . അമ്മ ഓടിവന്നു പിടിച്ചു മാറ്റുമ്പോളും അച്ഛന്റെ മുഖത്തെ ദേഷ്യമാണ് ഞാൻ നോക്കിനിന്നത്.

ഇനിയവൻ അങ്ങനൊന്നും ചെയ്യില്യ' അമ്മ എന്നെ ചേർത്ത് പിടിച്ചു പറഞ്ഞു.
നിന്റെ ഒത്താശ എനിക്ക് വേണ്ട... നടക്കട്ടെ... അവൻ കൂട്ടുകൂടി നശിക്കട്ടെ... ' അച്ഛന്റെ രോഷം ആളിക്കത്തുകയായിരുന്നു. കയ്യിലുള്ള ചെടിയുടെ കമ്പ് ഉമ്മറത്തു വലിച്ചെറിഞ്ഞു അച്ഛൻ പടിയിറങ്ങിപോയി.
'ഞാനൊന്നും ചെയ്തില്ലമ്മേ... അപ്പുവും രാമനും വിളിച്ചപ്പോ... ഞാൻ കൂടെ പോയിന്നേയൊള്ളൂ... എനിക്കൊന്നും അറീല്യ... '

പക്ഷെ, കള്ളൻ എന്ന പേര് നാട്ടിൽ വീണിരുന്നു. അങ്ങാടിയിലും പാടവരമ്പിലും എല്ലാം ചർച്ചകൾ കൊണ്ടുപിടിച്ചു നടന്നു. 'പക്ഷെ എന്താണ് ഞാൻ ചെയ്ത തെറ്റ്? തെറ്റായിരുന്നോ? ആയിരിക്കാം. പക്ഷേ... എന്റെ ഭാഗം കേൾക്കാൻ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. '

'ഇന്നും ഞാനീ നാട്ടിലൊരു കള്ളനാണ്.

'അപ്പുവും രാമനും ... ഉറ്റചങ്ങാതിമാർ. പാട വരമ്പിലും കളപ്പുരയിലുമൊക്കെ ഒന്നിച്ചു കളിച്ചു വളർന്നവർ. ഞാനും ആ കൂട്ടത്തിൽ ഇടയ്ക്കു കൂടുമായിരുന്നു. രാത്രിയിൽ ഒരു പണിയൊപ്പിക്കാനുണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞു വിളിച്ചു കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല... അപ്പുവും രാമനും എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ കളവിന്റെ കഥയിൽ ഞാനുമൊരു ഭാഗമാവുകയായിരുന്നു എന്ന്. രാമന്റെ ഇല്ലമാണ്... അപ്പു വന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ കൂടെ പോയി.. മനസ്സിലൊന്നുമില്ലായിരുന്നു... ഒരു കളങ്കവും... പക്ഷേ... രാമനും അപ്പുവും കൂടി തീരുമാനിച്ച ഇല്ലത്തെ അച്ഛൻ നമ്പൂതിരിയുടെ പണപ്പെട്ടി മോഷ്ടിക്കൽ എന്ന ഉദ്യമത്തിന് ഞങ്ങൾ പിടിക്കപ്പെട്ടു. ഞാനും അപ്പുവും ...രാമൻ.. അവൻ രക്ഷപെട്ടു... അവന്റെ ഇല്ലമല്ലേ... ആര് സംശയിക്കാൻ.

അടുത്ത കൂട്ടുകാരന്റെ മകൻ ആയതുകൊണ്ട് നമ്പൂതിരി അപ്പുവിനെ ശാസിച്ചു വിട്ടു. എല്ലാറ്റിനും ഒടുവിൽ ഞാൻ....' കള്ളനെന്ന പേര് വീണിരിക്കുന്നു. അറിഞ്ഞിട്ടല്ല... പക്ഷേ... ഞാനുമൊരു കള്ളനായി. ഇനിയീ നാട്ടിൽ അച്ഛന്റെ ദേഷ്യവും അമ്മയുടെ സങ്കടവും നാട്ടുകാരുടെ അടക്കം പറച്ചിലും കേട്ടു നിൽക്കാൻ വയ്യ. അന്ന് ഇറങ്ങിയതാണ്. ലക്ഷ്യസ്ഥാനം ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഈ നാട്ടിൽ നില്ലണ്ടായെന്നു മാത്രമേ അന്ന് മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

വാച്ചിലോട്ട് നോക്കിയപ്പോൾ വണ്ടി വരാൻ ഇനിയും രണ്ടു നാഴിക കൂടി വേണമെന്നു രവി മനസിലാക്കി... പഴയ ഓർമയിലേക്ക് ഇനിയൊരു തിരിച്ചുപോക്ക് വേണ്ടെന്നു കരുതിയിട്ടാകണം ബാഗെല്ലാം എടുത്ത് ബെഞ്ചിൽ നിന്നുമെഴുന്നേറ്റ് മുന്നോട്ടു നടക്കാൻ തുടങ്ങി..

'എല്ലാവരെയും ഒരു നോക്ക് കണ്ടു... അതുമതി.. അമ്മയെയും അച്ഛനെയും... എല്ലാവരെയും... ഒരു കയ്യെത്തും ദൂരത്ത്... അതുമതി. ഈ കള്ളൻ ഇനിയുമൊരു ദുഷ്പേരുണ്ടാക്കാൻ ആ പടിപ്പുര കയറിവരില്ലെന്നു കൽക്കട്ടയിൽ നിന്നും യാത്ര തിരിക്കുമ്പോളേ മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചതാണ്. വന്ന കാര്യമെല്ലാം സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.. അതു മതി... ആരും തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകില്ല... അതിനു ആരു ഓർക്കാൻ...???

- മീര കേശവൻ

SMART CAJJL

2018 ജൂലൈയിൽ ആദ്യമായി കോളേജ് അങ്കണത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും തികച്ചും അപരിചിതരായിരുന്നു. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഒരു വാട്സ്ആപ്പ് ഗ്രൂപ്പ് തുടങ്ങി **'B-Ed English 2018-2020'**. പിന്നീട് 'ടാലന്റ് ഡേ' കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടുതൽ അടുത്തു. ഈയൊരു കോളേജ് അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഞങ്ങൾ പത്തുപേരുടെയും സൗഹൃദം വളരെ സന്തോഷകരമായിരുന്നു. എന്നോ എപ്പോഴോ വാട്സ്ആപ്പ് ഗ്രൂപ്പിന്റെ പേര് ഒന്നു മാറ്റി. **Sameena, Meera, Anjali, Ruksana, Thaslima, Celinda, Ancitta, Johna, Jismariya, Lilly** ; അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ പത്തുപേർ ചേർന്നപ്പോൾ **SMART CAJJL** എന്നായി ഗ്രൂപ്പിന്റെ പേര്.

പിന്നിടുള്ള പ്ലാനിംങ്ങുകളും ചർച്ചകളും മൊത്തം ആ ഗ്രൂപ്പിലൂടെ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഫസ്റ്റ് ഇയറിലെ ഞങ്ങളുടെ യാത്ര **Maya Miss**ന്റെയും **Mary Miss'**ന്റെയും ഗൈഡൻസിൽ ആയിരുന്നെങ്കിലും, സെക്കൻഡ് ഇയർ തൊട്ട് **Sanju Miss'**ന്റെ സാന്നിധ്യം ഞങ്ങൾക്ക് നല്ലൊരു പോസിറ്റീവ് എനർജി ആയിരുന്നു.

Sanju Miss ചാർട്ട് വലിച്ചു കീറും, റെക്കോർഡ് വെട്ടും എന്നൊക്കെ കേട്ട് പേടിച്ച് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. മിസ്സിനോട് കൂടുതൽ അടുത്തപ്പോഴാണ് ഞങ്ങളുടെ പേടി എല്ലാം വെറുതെയായിരുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചത്. നല്ലൊരു അധ്യാപികയെന്നതുപോലെ തന്നെ നല്ലൊരു സുഹൃത്ത് കൂടി ആയിരുന്നു ഞങ്ങൾക്ക് **Sanju Miss.** രണ്ടുവർഷം കൊണ്ട് ഞങ്ങളെല്ലാവരും നേടിയെടുത്തത് നല്ലൊരു സൗഹൃദമാണ്. ഫുഡ് കഴിക്കാൻ ഇരിക്കുമ്പോഴുള്ള ഞങ്ങളുടെ സംസാരങ്ങളും, ഞങ്ങളുടെ മാത്രം ചർച്ചകളും, സന്തോഷങ്ങളുമെല്ലാം എന്നുമെന്നും ഓർമ്മിക്കാൻ ഉള്ള നല്ല ഓർമ്മകൾ ആയിരിക്കും.

--ജിസ്മരിയ ജിജു

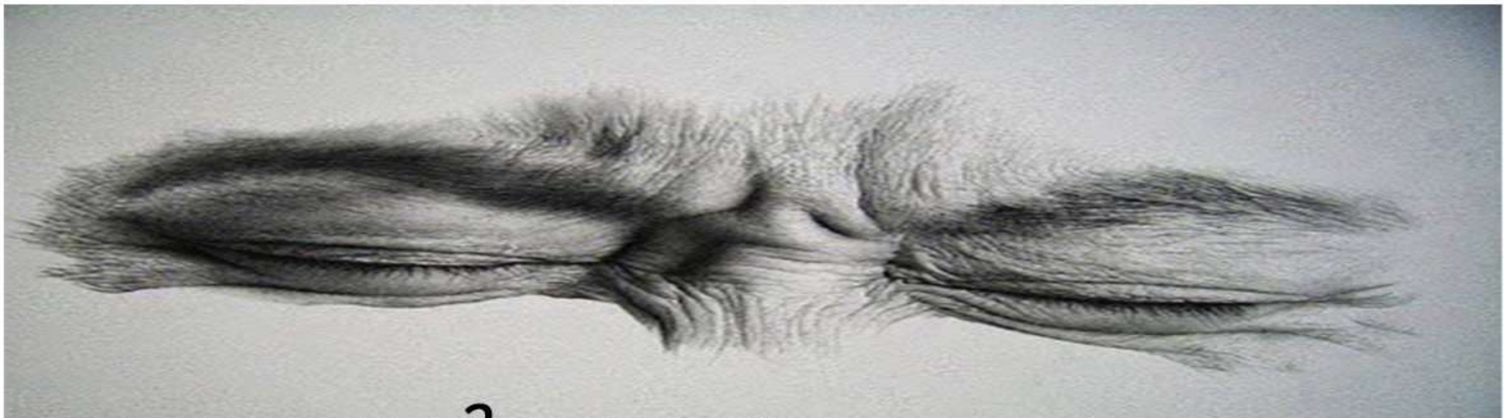

അവറാച്ചന്റെ അടഞ്ഞ കണ്ണുകൾ

ജോർജ്ജുകുട്ടിയുടെ മുഖത്തിന് എന്നത്തേതിലും കനം ഇത്തിരി കൂടിയിട്ടുണ്ട്. യജമാനന്റെ മുഖഭാവം കണ്ടിട്ടോ, ഇരുട്ടിൽ എന്തോ അനങ്ങുന്നത് കണ്ടിട്ടോ ജൂലി പട്ടി ഉറക്കെ കുരച്ചു. രണ്ടു മൂന്നു ദിവസമായി അപ്പനോടും അമ്മയോടും പറയാൻ ഒരുങ്ങുന്നു. പറയാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും വാക്കുകൾ തൊണ്ടയിൽ കുടുങ്ങുന്നു.

അവറാച്ചന്റെയും ഏലിയാമ്മയുടെയും ദാമ്പത്യം പൊട്ടലും, ചീറ്റലും, തലോടലുമായി കഴിഞ്ഞു പോയിട്ട് അമ്പത്തിയഞ്ച് വർഷങ്ങൾ. ഇതിനിടെ എത്രയെത്ര സംഭവങ്ങൾ...എങ്കിലുമവർ ഇതുവരെ രണ്ടു കട്ടിലുകളിൽ ഉറങ്ങിയിട്ടില്ല.

പ്രാർത്ഥനയും അത്താഴവും കഴിഞ്ഞ് രണ്ടും മുറിയിൽ കയറുന്നതിന് മുൻപ് പറയാമെന്ന് ചിന്തിച്ച് ജോർജ്ജുകുട്ടി ഒച്ചയിൽ ഒന്ന് ചോദിച്ചു, ' ഇതെന്താ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥനയില്ലേ ഇവിടെ?'. രണ്ടുപേരും മെല്ലെ എഴുന്നേറ്റു. ഏലിയാമ്മ ടിവി നിർത്തി, ആനിയാണേൽ നാളത്തെ ദോശയ്ക്കുള്ള മാവ് ശരിയാകുന്നു. ജോർജ്ജുകുട്ടി ഒന്നു കൂടി ഉച്ചത്തിൽ ചോദിച്ചതോടെ മിക്സിയുടെ സ്വിച്ച് ഓഫ് ചെയ്ത് ആനി ഓടിയെത്തി.

'മക്കളുടെ പഠനം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല... കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു വിളിക്കാം', ഏലിയാമ്മ പ്രാർത്ഥന ആരംഭിച്ചു. പ്രാർത്ഥന തുടങ്ങിയെങ്കിലും ജോർജ്ജുകുട്ടി ചിന്തകൊണ്ട് പലപ്പോഴും മൗനത്തിലേക്ക് വഴുതിപ്പോയി. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞ് ആനി മക്കളെ വിളിച്ചു, വേണ്ടാത്തതെന്തിനോ എത്തിച്ചേർന്ന മുഖഭാവമാണവർക്ക്. 'ഉറക്കെ ചൊല്ലൂ മക്കളെ...' ഏലിയാമ്മ ഓർമപ്പെടുത്തി.

പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞ് സ്തുതി ചൊല്ലി എല്ലാവരും അത്താഴത്തിനിരുന്നു.

മാങ്ങ പാൽകറിയും കൂട്ടി മേശമേൽ അത്താഴമൊരുങ്ങി. ആനി അപ്പനും അമ്മയ്ക്കും മീൻ വറുത്തത് നല്കിയെങ്കിലും അവരത് തിരികെ ഏൽപ്പിച്ചു, 'കുട്ടികൾ കഴിക്കട്ടെ. അവർക്കത് ഇഷ്ടമല്ലേ...' അവറാച്ചൻ പറഞ്ഞു. അവറാച്ചനാണേൽ മീനില്ലാതെ ചോറിറങ്ങുമായിരുന്നില്ല. മകന്റെ ചിലവ് കൂടും എന്നോർത്തിട്ടോ, കൊതി തീർന്നിട്ടോ എന്തോ ഇപ്പൊ അങ്ങനെ കഴിക്കാറില്ല. കുട്ടികൾ ടിവിയിൽ ചാനൽ മാറ്റി എന്തൊക്കെയോ കണ്ട് ചോറ് അകത്താക്കി. ജോർജ്ജുകുട്ടിയുടെ മൗനഭാവം അത്താഴത്തിന്റെ ഊർജ്ജം കെടുത്തികളഞ്ഞു

പുറത്തേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ അയാൾ ചിന്തിച്ചു, 'ആനിയോട് ഇതേപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല... എന്റെ അപ്പനും അമ്മയും അല്ലേ പറയുമ്പോ അറിഞ്ഞാൽ മതി. അല്ലെങ്കിലും ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നതിൽ എന്താ തെറ്റ്? ജോസുകുട്ടിക്കാണേൽ രണ്ടാൺമക്കൾ, തീരെ ചിലവൊന്നുമില്ല ഭാര്യയാണേൽ ജോലിക്കാരി.,

ആരെങ്കിലും ഒരാൾക്ക് അവിടെ കഴിഞ്ഞൂടെ. രാവിലെയാകട്ടെ പറഞ്ഞേ തീരൂ. രണ്ടുപേരെയും കാലം വരെ ഞാൻ തന്നെ നോക്കാണോ?'

പാലും പഞ്ചസാരയും വേർതിരിച്ചെടുക്കാൻ ആവാത്തത് പോലെ ഇഴയടുപ്പമുള്ള ദാമ്പത്യമാണ് അപ്പന്റെയും അമ്മയുടെതുമെന്ന് അയാൾ അറിയാതെ പോയി...

മുറിയിലെത്തിയ അവറാച്ചൻ ഏലിയാമ്മയോട് തിരക്കി, ' "ജോർജ്ജുകുട്ടിക്കിതെന്തു പറ്റിയെടി, നമ്മളോട് ഒരു ദേഷ്യം പോലെ ?'.
'എനിക്കുമത് തോന്നി', ഏലിയാമ്മ പെട്ടെന്ന് പറഞ്ഞു. 'നമ്മളവനോട് ഒരു തെറ്റും ചെയ്തില്ലല്ലോ !'

ഇനി കടം വല്ലതും വന്നോ?' 'വയസ്സായാൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെയായിരിക്കും, നാം മരിക്കാത്തത് നമ്മുടെ കുറ്റമല്ലല്ലോ. നമ്മെ വൃദ്ധസദനത്തിലോ മറ്റോ കൊണ്ട് ഇടുന്നതിനെ കുറിച്ചാണോ അവന്റെ മനസ്സിൽ?'

ഏലിയാമ്മ അവറാച്ചന്റെ വാ പൊത്തി, 'മതി പറഞ്ഞത്... എനിക്കൊന്നുമറിയാൻ മേലെ.. നമ്മുടെ മണ്ണീകെടന്ന് മരിക്കാൻ യോഗോണ്ടാവോ? രണ്ടുപേരും മനസ്സ് നീറ്റാൻ തുടങ്ങി.. ഇതൊക്കെ നമ്മുടെ തോന്നലാ.. നിങ്ങളുറങ്ങ് നമ്മുടെ മകൻ അങ്ങനെയൊന്നും വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല.'

പുറത്ത് നല്ല തണുപ്പുണ്ടെങ്കിലും അവറാച്ചൻ കുടുകുടെ വിയർക്കാൻ തുടങ്ങി.
നെഞ്ചിന്റെ അങ്കലാപ്പ് മാറാൻ പയ്യെ എഴുന്നേറ്റ് ഒരു കപ്പ് വെള്ളം അകത്താക്കി. എങ്കിലും നെഞ്ചിലെ തീ അണഞ്ഞില്ല. അയാൾ തലയിണക്കടിയിലെ കൊന്ത എടുത്ത് മുറുകെ പിടിച്ചു. ഏലിയാമ്മയെ വിളിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിലും അവളെ ശല്യം ചെയ്യേണ്ടെന്ന് മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചു. നെഞ്ചിലെന്തോ പൊട്ടാൻ പോകുന്നതുപോലെ.. മനസ്സ് വിഷമിച്ച് ഉറങ്ങുന്ന ഏലിയാമ്മയെ ഒന്നു തലോടാൻ ശ്രമിച്ചു. നെഞ്ചുവേദന സഹിക്കാതായപ്പോൾ തലോടലിന്റെ ശക്തികൂടി.ഏലിയാമ്മ ഞെട്ടി എഴുന്നേറ്റ് അവറാച്ചനെ നോക്കി. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ മറഞ്ഞു പോകുന്നു, മിണ്ടാൻ കഴിയുന്നില്ല, വിയർപ്പെല്ലാം വെളിഞ്ഞിൻ പോലെ ഏലിയാമ്മയുടെ കൈകളിലൊട്ടി. മകനെ വിളിക്കാൻ പോലും കഴിയാതെ ഏലിയാമ്മ വിഷമിച്ചു.

പ്രാണവേദനയാൽ പല്ലുകൾ കടിച്ചമർത്തി അയാൾ അവസാനമായി പറഞ്ഞു,

'എനിക്കെന്റെ മണ്ണിൽ കിടന്നു മരിക്കണം, ഞാൻ അത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടുണ്ടാക്കിയ വീടാണിത്.'

കണ്ണീരൊഴുക്കി വിറയാർന്ന കൈകളാൽ ഏലിയാമ്മ അല്പം വെള്ളമെടുത്ത് ചുണ്ടോടു ചേർത്തു വച്ചു. വലിയ പരവേശത്തോടെ അയാൾ തൊണ്ട നനച്ചു. 'ഞാൻ പോണൂട്ടോ' എന്ന് വിക്കി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവറാച്ചൻ ഏലിയാമ്മയുടെ മടിയിലേക്ക് വീണു.
ഭർത്താവിന്റെ നിശ്ചല ശരീരം കണ്ട് ഏലിയാമ്മ വാവിട്ടുകരഞ്ഞു. കരച്ചിൽ കേട്ട് മകനും ഭാര്യയും ഓടിയെത്തി, ജോർജ്ജുകുട്ടി അപ്പനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് 'അപ്പാ'... എന്ന് അലറി വിളിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു... ഓരോന്ന് ഓർത്തപ്പോഴും ജോർജുകുട്ടിയുടെ ശബ്ദം ഉച്ചത്തിലായി...

സമയം രാത്രി ഒരു മണി. ജൂലി എന്തിനോ അപ്പോഴും കുരച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു...

- പ്രിയ മനോഹരൻ

പ്രണയിക്കാൻ കഴിയട്ടെ...

"**പൂ**തുതായി വിടർന്ന പൂക്കൾ കാണുമ്പോഴും പിറന്നുവീണ കുഞ്ഞിന്റെ മുഖത്തെ നിഷ്കളങ്കത കാണുമ്പോഴും ഓർക്കണം, നീ എന്നെ ഒരുപാട് ഒരുപാട്... "
പഴയകാലത്തെ പ്രണയത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയിൽ വിരിഞ്ഞ വരികൾ.

നടവഴികളിൽ മരത്തിനു പിറകിൽ ഒളിച്ചുനിന്ന് ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന പെണ്ണിനെ കാണുന്ന , അവൾ നടന്നു പോകുന്ന വഴികളിൽ അവൾക്ക് മുന്നിലൂടെ വേഗത്തിൽ സൈക്കിൾ ചവിട്ടി മുഖത്ത് പോലും നോക്കാതെ പോകുന്ന കാമുകൻ.
മനസ്സിന്റെ സ്നേഹരഹസ്യം ഒടുവിൽ പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒളിച്ചുവച്ചു നൽകുന്ന കാമുകി. എല്ലാം ഓർമ്മകളായി...

ഓർക്കുമ്പോൾ എന്നും ഹൃദയമിടിപ്പ് കൂട്ടുന്ന നനുത്ത ഓർമ്മകൾ... അനുഭവിക്കുന്ന ഓരോ വേദനയും പിന്നീട് ഓർക്കുമ്പോൾ വെറും കഥകളായി മാറുന്നു.

കാലം ഒരുപാട് മാറിയപ്പോൾ പ്രണയത്തിന്റെ ഭാവവും മാറി.
ഈ അടുത്തകാലത്തെ പെൺകുട്ടികൾ പറയുന്നു, 'വില്ലൻ ലുക്ക്' ഉള്ളവരെയാണ് അവർക്കിഷ്ടം. സമപ്രായമുള്ള മറ്റു ചങ്ങാതിമാർ പറയുന്നതോ ' നന്നായി നടന്നിട്ടൊന്നും കാര്യം ഇല്ല'. മദ്യപിക്കാത്തവരെയും പുകവലിക്കാത്തവരെയും ഒന്നും ഇന്ന് പെൺകുട്ടികൾക്ക് വേണ്ട. അവരെ അകറ്റി നിർത്തുകയാണ് ഇന്നത്തെ തലമുറയിലെ പെൺകുട്ടികൾ. പ്രണയ സങ്കൽപ്പങ്ങൾ ആകെ മാറി...
പ്രണയം മനസ്സിൽ നിന്നും ശരീരത്തിലേക്കും, പക്വതയില്ലാത്ത അടിമത്ത്വത്തിലേക്കും ഒതുങ്ങിപ്പോകുന്നുവോ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സമകാലീന സംഭവങ്ങൾ അതൊക്കെ തന്നെയാണല്ലോ നമുക്ക് മുൻപിൽ കാണിച്ചുതരുന്നത്. പ്രണയം ഒതുങ്ങിപ്പോകുന്നു...

തന്നോട് തന്നെയുമുള്ള പ്രണയം സെൽഫിയിൽ ഒതുങ്ങുന്നു, മാതാപിതാക്കളോടുള്ള സ്നേഹം ദിനാചരണങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങുന്നു. ജീവിതത്തോടുള്ള പ്രണയം ചെറിയ പ്രതിസന്ധികളെ പോലും അതിജീവിക്കാൻ കരുത്തില്ലാതെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നിടത്ത് ഒതുങ്ങുന്നു...

പ്രണയം സുന്ദരമാണ്... കാണാൻ ഒരുപാട് കാഴ്ചകളും, കേൾക്കാൻ ഒരുപാട് സംഗീതവും, അനുഭവിക്കാൻ സ്നേഹാനുഭവങ്ങളുടെ ഒരുപാട് നിമിഷങ്ങളും കാത്തുവച്ച ജീവിതത്തിൽ പ്രണയിക്കാൻ നമുക്ക് പഠിക്കാം. പക്വതയോടെ പ്രണയിക്കാൻ.. മാതാപിതാക്കളുടെ മിഴികൾ നിറയ്ക്കാതെ പ്രണയിക്കാൻ... മുറിവേൽപ്പിക്കാതെ പ്രണയിക്കാൻ...

നമ്മുടെ സ്വപ്നങ്ങളെ പ്രണയിക്കാൻ പഠിച്ചാൽ... നമ്മെത്തന്നെ പ്രണയിക്കാൻ പഠിച്ചാൽ... ജീവിതത്തെ പക്വതയുടെ ഭാവത്തിൽ പ്രണയിക്കാൻ പഠിച്ചാൽ... പ്രണയം സുന്ദരമാകും...

കണ്ണാടിയുടെ മുന്നിലൊന്നു ചെന്നു നിൽക്കാം...
മിഴികളിൽ നോക്കി പറയാം...
"I LOVE YOU"

-ജിതുല സെബാസ്റ്റ്യൻ

കൂട്

നീതുവിന്റെ ആദ്യത്തെ കണ്മണിയാണ് ആരോൺ. ഒരുപാട് പ്രതീക്ഷകളോടെ വിവാഹജീവിതത്തിലേക്ക് പ്രവേശിച്ച നീതുവിന് അപ്രതീക്ഷിതമായ കുറേ അനുഭവങ്ങളാണ് ഭർതൃവീട്ടുകാരുടെ അടുത്തുനിന്നും നേരിടേണ്ടി വന്നത് . നിരാശകളുടെ എട്ട് വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷമാണ് ആരോണിനെ അവൾക്ക് കിട്ടുന്നത്. വലിയ പ്രതീക്ഷയാണ് നീതുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആരോൺ നൽകിയത്. അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് അവൾ ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ പഠിച്ചിരുന്നു അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭർതൃവീട്ടുകാരുടെ അവഗണന തള്ളിക്കളഞ്ഞ് ദൂരെ ഒരു ടൗണിൽ അവൾ ഒരു വീട് പണിതു. ഭർത്താവ് മാത്യു ഗൾഫിലായിരുന്നു അതുകൊണ്ട് തന്നെ മോനും അവളും ഒറ്റയ്ക്കായിരുന്നു താമസം. തങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമില്ലാതെ പണിതതിനാൽ ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടുകാർ പുതിയ വീട്ടിൽ താമസിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ഒറ്റയ്ക്ക് ജീവിക്കാനുള്ള ധൈര്യം അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഡ്രൈവിംഗ് പഠിച്ച് തനിയെ പോയി സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാനും വീട് മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകാനും അവൾക്ക അറിയാമായിരുന്നു. ആരോണായിരുന്നു അവളുടെ ലോകം, അവനോട് സംസാരിക്കൽ ആയിരുന്നു അവളുടെ ഒഴിവുസമയങ്ങളിലെ വിനോദം. പക്ഷേ ഒന്നര വയസ്സായിട്ടും കുഞ്ഞ് ഒന്നും തന്നെ സംസാരിക്കുന്നില്ല. അവൾക്ക് ചെറിയ പരിഭ്രമം തോന്നിയെങ്കിലും ചില കുട്ടികൾ പതിയെ എല്ലാം ചെയ്യുകയുള്ളൂ എന്ന് വീട്ടുകാരൊക്കെ പറഞ്ഞു. അവൾ അതിൽ സമാധാനിച്ച് ഇരുന്നു. എഴുന്നേൽക്കാൻ

ശ്രമിക്കുകയോ നടക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ഒന്നും തന്നെ ഉണ്ടായില്ല.

വീണ്ടും പ്രശ്നങ്ങൾ അവൾക്ക് ചുറ്റും കറങ്ങുന്നത് പോലെ അവൾക്ക് തോന്നി. രണ്ടു വയസ്സായപ്പോൾ പപ്പ എന്ന് പറയിക്കാൻ അവൾ ശ്രമിച്ചു പക്ഷേ ഫലമുണ്ടായില്ല. ഒരു വിദഗ്ദ ഡോക്ടറുടെ സഹായം തേടി, അദ്ദേഹം ചികിത്സയുടെ ഭാഗമായി പ്രത്യേകതരം ഷൂസും കുറെയേറെ വ്യായാമ രീതികളും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. പിടിച്ചൊക്കെ നടക്കാൻ തുടങ്ങിയ ആരോൺ വീണ്ടും നീതുവിന് പ്രതീക്ഷ നൽകി തുടങ്ങി. എങ്കിലും മറ്റു കുട്ടികളെപ്പോലെ പ്രായത്തിനൊത്ത മാറ്റങ്ങൾ അവൻ കാണിക്കാത്തത് അവളിൽ ഉത്കണ്ഠ ഉളവാക്കി. പക്ഷേ തോറ്റു പിന്മാറാൻ അവൾ തയ്യാറല്ലായിരുന്നു. കുറെ വിദഗ്ദരുടെ അടുത്തു കൊണ്ടുപോയും കുറെ ട്രെയിനിങ് ക്ലാസുകളിൽ പങ്കെടുത്തും അവൾ ആരോണിനെ ട്രെയിൻ ചെയ്തു, പ്രാർത്ഥനയിലും മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായിട്ട് നാല് വയസ്സായപ്പോഴേക്കും അവൻ നന്നായി ഓടാനും നടക്കാനും ഒക്കെ തുടങ്ങി. പക്ഷേ സംസാരം മാത്രം വ്യക്തമായിരുന്നില്ല, മനസ്സിലാക്കി എടുക്കുവാൻ കുറേ സമയമെടുക്കുമായിരുന്നു..

ആരുമായും കൂട്ടുകൂടാൻ ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ആരോണിനെ അമ്മ മുൻകൈയെടുത്ത് കൂട്ടുകാരെയൊക്കെ പരിചയപ്പെടുത്തി കൊടുക്കും. പക്ഷേ അവന്റെ സംസാരത്തിലെ തിരിയായ്കയും, പിന്നെ അവരോടൊത്തുള്ള ഉത്സാഹക്കുറവും എല്ലാം അവനെ എന്നും ഒറ്റപ്പെടുത്തികൊണ്ടിരുന്നു. നീതു അവനെ വലിയൊരു ഇന്റർനാഷണൽ സ്കൂളിൽ ചേർത്തു. അവിടെപ്പോയി ടീച്ചർമാരോടൊക്കെ കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടാണ് അഡ്മിഷൻ എടുത്തത്, അവർ നോക്കിക്കോളാം എന്ന് ഏൽക്കുകയും ചെയ്തു.

പക്ഷെ അത്രയും കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ ആരും അവനെ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. നീതു അവൻ വീട്ടിൽ എത്തിയാൽ ഉടൻ പഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമായിരുന്നു. അധികം വൈകാതെ തന്നെ അവന് പഠനത്തിൽ താല്പര്യമില്ലെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി. എങ്കിലും അവൾ തന്റെ പ്രതീക്ഷ കൈവിടാതെ ട്യൂഷനുകളും കോച്ചിങ് ക്ലാസുകളും ഒക്കെ ആയി അവനെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ തന്റെ പരിശ്രമങ്ങളും കുറെ പണവും മാത്രമേ നഷ്ടപ്പെടുന്നുള്ളുവെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി.

ആരുടെയൊക്കെയോ കാരുണ്യം കൊണ്ട് അഞ്ചാം ക്ലാസ് വരെ എത്തി. നീതുവും തന്റെ പരിശ്രമം ഉപേക്ഷിച്ചു. മലയാളം എഴുതാനും വായിക്കാനും കിട്ടുന്നില്ല, നമ്പറുകൾ അറിയില്ല, ഒന്നുമറിയില്ല.

പിന്നെ താനെന്ത് പഠിപ്പിക്കും?. അവൾ ആരോണിനെ ഇന്റർനാഷണൽ സ്കൂളിൽ നിന്ന് മാറ്റി സാധാരണ ഒരു ഗവൺമെന്റ് സ്കൂളിൽ ചേർത്തു. താൻ പ്രതീക്ഷയോടെ നോക്കിയ ഈശോയുടെ രൂപത്തിൽ മങ്ങലേറ്റതായി അവൾക്ക് തോന്നി. എല്ലാ സന്തോഷങ്ങളും അവനുവേണ്ടി മാറ്റിവെച്ചത് എന്തിനാണെന്ന് ഓർത്തു. പിടിച്ചുകെട്ടി പഠിപ്പിക്കാൻ നോക്കിയ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളെ ഓർത്ത് പുച്ഛിച്ച് കൊണ്ട് അവൾ അവനെ പുറത്തേക്ക് തുറന്നുവിട്ടു. കടയിൽ വിടാനും സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാനും ഒക്കെ അവനെ പരിശീലിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ സാധനം വാങ്ങി കയ്യിലുള്ള പൈസ മുഴുവനും കൊടുത്തിട്ട് സംശയത്തോടെ ബാക്കിയുണ്ടോ എന്ന് കടക്കാരനെ നോക്കി നിൽക്കുന്ന അവൻ എന്നും നീതുവിനെ വിഷമിപ്പിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു . ആരെങ്കിലും സമയം എത്രയായി എന്ന് ചോദിച്ചാൽ അമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടി വരുന്ന ആരോൺ, ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും വായിക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ അവൻ അവിടെ നിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടുന്നത് അവൾക്ക് നോക്കിനിൽക്കാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

ആയിടയ്ക്കാണ് ഇടവക അച്ചന്മാർ വീടുകളിൽ സന്ദർശനത്തിന് വന്നു തുടങ്ങിയത്. ആരോണിന്റെ വീട്ടിൽ വികാരി അച്ചനോടൊപ്പം ഒരു പുതിയ അച്ചനും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇടവകയിൽ ആ വർഷം പട്ടം കിട്ടിയ പുത്തനച്ചൻ ആയിരുന്നു. നല്ല ചുറുചുറുക്കുള്ള സംസാരപ്രിയനായ അച്ചൻ വന്നപ്പോൾ തൊട്ട് ആരോണിനെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആരോണിന്റെ പതുങ്ങിയ സ്വഭാവം അച്ചൻ ശ്രദ്ധിക്കുകയും അവനെ മുന്നോട്ടു വിളിക്കുകയും ചെയ്തു. ആദ്യം മുന്നിലേക്ക് വന്നെങ്കിലും പിന്നീടുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാതെ അവൻ റൂമിലേക്ക് മാറി. അന്ന് ആ അച്ചന്റെ മനസ്സുനിറയെ ആരോണായിരുന്നു. അവനെപ്പറ്റി അച്ചൻ നീതുവിനോട് ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി.

പിന്നീട് കാറ്റിസം ക്ലാസ്സിൽ വരുമ്പോഴെല്ലാം അച്ചൻ ആരോണിനെ തേടിപ്പിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. കുറെ നാളത്തെ വർത്തമാനങ്ങൾക്ക് ശേഷം അവർ നല്ല കൂട്ടായി. അച്ചൻ അവനെ കൊണ്ടു പോകാൻ പറ്റുന്നിടത്തൊക്കെ കൊണ്ടുപോകും. അവൻ സംസാരിക്കുന്നതൊക്കെ അച്ചൻ ക്ഷമയോടെ കേട്ടു തുടങ്ങി. തെറ്റുകൾ പതിയെ തിരുത്തി കൊടുത്തു, പിന്നെ സംസാരം പതിയെ വായനയായി, സമയമെടുത്ത് വായിപ്പിക്കും, പിന്നീട് വായനയെക്കാൾ കൂടുതൽ കളികളായി. അങ്ങനെ പതിയെ പതിയെ ആരോണിൽ മാറ്റങ്ങൾ വരാൻ തുടങ്ങി. നീതു ഈ കാര്യങ്ങൾ അച്ചനുമായി സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. പഠിത്തത്തിലും പ്രകടമായ മാറ്റങ്ങൾ കണ്ട ആരോണിന്, തന്റെ ഒപ്പം എപ്പോഴും കൂടെ ഒരാൾ ആണ് ആവശ്യം എന്ന് നീതു

തവണ ആവർത്തിക്കേണ്ടതായി വരുമ്പോൾ നീതുവും ആരോണിനെ വഴക്ക് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് പലപ്പോഴും അടിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. താൻ തന്റെ മകന് നല്ലൊരു സുഹൃത്ത് ആയിരുന്നില്ല എന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി.

നീതു തന്റെ ഭർത്താവിനെ വിളിച്ച് കാര്യങ്ങൾ പറയുകയും ചെയ്തു. അവന്റെ കൂടെ സമയം ചിലവാക്കിയാൽ തീരാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ ആരോണിന് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയ മാത്യു കുറച്ചുനാൾ നാട്ടിൽ ആരോണിന്റെ അടുത്ത് ചിലവഴിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. മാതാപിതാക്കൾ ഒന്നിച്ചു മക്കളോടൊപ്പം ജീവിക്കുമ്പോഴേ കുടുംബം ആകുകയുള്ളൂ, അച്ഛന്റെ വാക്കുകൾ നീതു ഓർമ്മിച്ചു. പ്രത്യാശയുടെ നല്ല ദിവസങ്ങളായി അവൾ കാത്തിരുന്നു....

-മരിയ പൗലോസ്. കെ

SUPW WORKSHOP

SUPW Workshop lead by Mrs. Usha and Mrs. Sandhya

KERALA PIRAVI

Malayali Manga Competition

Quiz

At ZEE Kerala Studio with Innocent, Former member of parliment and actor

Flood Survey -2018 with Government Representatives

THE FLIGHTLESS BIRDS

Every morning, I open my eyes
With lots of dreams shining in them.
But I close them suddenly,
Realizing that,
I'm a flightless bird.

How can I fly ?
How can I fly ?
For days I wonder.

I spend my time
Searching wildly for the wings,
In the bushes of problems.
In the garbage of sorrows.
But all in vain.

I lost my wings.
I lost my wings.
I'm a flightless bird.

But, I'll fly one day,
To the heights of the mountains.
To the areas besides the clouds.
Gazing at the shining stars
Who are ready to praise me.
For using such a wonderful pair of wings
Even when I was a flightless bird.

- Diya Darvin

When the world looked at her,
She had bright and strong wings.
Which contained the strength to put down,
Anything and everything that came her way.

She flattered her wings wild and weary,
And flew around the world like a fairy.
The site of which was envied by many,
But she still flew higher without minding any.

Little did she know about a time,
That'd make her as worthless as a dime.
No matter how hard she tries to flatter her wings,
This time she'd not be able to blow away what life brings.

And that marks the start of a new phase in her life,
Where she learns to adjust as a wife.
Henceforth, she'd not be known a winged bird,
Rather they choose to call her a flightless bird.

- Shirin K. Salim

THE MAGNETIC LADY

I was looking for myself,
Trying to find the real me.
Unsure of the path,
I wandered.

I saw a lady from a distance,
Visible only to me.
I saw her, not with my eyes,
But through my mind.
She pushed me away
With her Magnetic force.
I fell into a black hole
Of the darkest dimensions.

As I walked through the hot black hole,
I felt a cold breeze.
I saw its pleasant colours.
I tried to walk toward those colours.
As they brightened up,
My eyes struggled to capture them.
I failed miserably.

I tried to recollect that Magnetic face.
The source of those pleasant colours.
Oh ! That beautiful face !
I couldn't resist.
It pulled me.
I felt powerless.

Then I saw my self
In her magnetic eyes.
And now
I am in love
With that Magnetic Lady.

- Silvana George

TIRED SOULS

Tired souls, like the wilted flowers
Diminishing into nothingness (void)
Will these souls ever meet or be free?
Perhaps... in the abyss of eternity.

- Anjali Sreekumar

SHE

Looking into the mirror,
She realized she'd been different.
And she still needs to go a long way,
To keep up with this crooked world.

Gazing into her brown eyes,
She sees traces of love and compassion.
The very evidence of her long lost passion,
That she once preserved with utmost piety.

Let's hold the circumstances responsible,
For her unbelievable rate of transformation.
Reminding all of us once again,
The power of a girl who has rebuilt herself.

- Shirin K. Salim

ECCEDENTESIAST

Derived from Latin, 'ecce' - 'I present to you', 'dentes' - 'teeth', and 'iast' - 'performer'. An Eccedentesiast is therefore someone who 'performs by showing teeth or smiling'.

Fake people believe, no one sees their real face.
To reach heights, they learn crooked ways.
They please you by faking love and care.
To earn respect and position, they dare.
They make you believe, it's for your future.
But trust me, they laugh when you suffer.
I don't want you to feel it, the pain.
So keep a safe distance, don't let them win.
Don't fall for those who please you.
When you fall they tease you.
No one is going to point them out for you.
So look out and have your own back.

- Mary Celinda Alven

MY GALAXY

Frolicking among the stars,
I felt a sense of familiarity.
As if I had been there before.
I probed my brain to trace the memory.
At night, the realization hit me.
The memory was him.
His presence.
He was my whole galaxy.

-- Anjali Sreekumar

RAIN

I fall down from heaven
Like pearls, like diamonds
I fall down from the skies,
To spread smiles on your faces.

- Ancitta Baby Simon

I am rain.
I fall down,
With sympathy and empathy.
With joy.
Only to make,
The Earth smile.
To spread a cheer,
Among all.
To give Life.

-Thaslima A S

Man stood there.
Stooping in the scorching sun,
That drained his mirth.
And yet he toiled.
Raking and shaking the soil.
So gently that his plough,
Wasn't hurting the mother...
But waking her,
From her lumber to answer his turmoil.
But it wasn't his struggle
Though they decided it was.

He didn't have a name, let alone fame.
"He is just a farmer" they said.
Who were they to say, "just a farmer" ?

Yes...
They were the ones
Who ate out of his hands,
Only to return it with spite.
Their numbing hearts so cold,
Deceptive men, they wore coats of gold,
Which only they glorified.

The one who toiled to keep them alive.
From him they churned his life out.
Left him not even his name.
"Just a farmer", they smirked.
With their crooked smiles,
And hearts so cold.
And yet there stood the man,
Stooping under the scorching sun.
Burning with the wrath.
Not for their hunger,
But for their blinding greed.

- Minu Jose

THE PEBBLE CASTLE

She went around gathering pebbles.
From beaches and rivers.
From lakes and ponds.
Smooth ones and strong ones,
Round ones and long ones.
Blue and white.
In red and yellow.

She placed them all atop each other.
And a beautiful castle of pebbles was built.

She went in.
She stayed.

But then one day,
Fell one tiny pebble,
Onto the book
that she was reading.
Then down came another
And yet another.

There she layed,
As the beautiful pebble castle,
Caved in on its maker.

-Lilly Joy

SPORTS DAY

100 ms Race

Throwball

Shot Put

Javelin Throw

200 ms Race

Long Jump

ജീവിതയാത്ര

അന്ന് :
ചോരപ്പൈതലായ് ഭൂമിയിൽ വീണതും
കൈകാലുകൾ നിലത്തടിച്ച് കരഞ്ഞതും
അമ്മതൻ ഉമ്മയിൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചതും
പകരുന്ന പാൽത്തുള്ളികൾ നൊട്ടിനുണഞ്ഞതും നീ
മൂത്രവും കാഷ്ഠവും ഒപ്പിത്തുടച്ചതും
കണ്ണിലും കരളിലും സ്നേഹം നിറച്ചതും
ദണ്ണം വരുമ്പോളരികിൽ കിടന്നതും
വിടരുന്ന പൂമൊട്ടിൽ തണൽ വിരിച്ചതും അവൾ

പിന്നെ :
പഠനവും പതനവും ഓട്ടവും ചാട്ടവും
നേരും നെറികേടും കൂട്ടിയരച്ചതും
പൊട്ടിയും ചീറ്റിയും ചാടികയർത്തും
ചൊടിച്ചും വിരട്ടിയും നേടിയെടുത്തതും നീ
ചോറും കൂട്ടാനും സഞ്ചിയിൽ നിറച്ചതും
തെണ്ടിയും തൊടിവിറ്റും പഠിപ്പിച്ചെടുത്തതും
നേരം ഇരുട്ടിയാൽ ആധിയിൽ വിയർത്തതും
തൊട്ടും തലോടിയും കണ്ണീർ തുടച്ചതും അവൾ

ഇന്ന് :
മംഗല്യനാളിൽ സ്വയംവരം നടത്തിയും
ഇണയിൽ മതിമറന്നമ്മയെ മറന്നതും
പിന്നിട്ട വഴികളിൽ കൊഞ്ഞനം കുത്തിയും
ഗർവിന്റെ ഗീർവാണം നേരെ തൊടുത്തതും നീ
വൃദ്ധസദനത്തിൽ പായ വിരിച്ചുറങ്ങിയും
ചുളി വീണ വദനത്തിൽ കൈത്തൺവച്ചും
കാലനെ കാത്തിരുന്നു കാലം കഴിച്ചതും
ഗതകാല സ്മരണകൾ അയവിറക്കിയും അവൾ

-ലിസ എലിസബത്ത് പോൾ

ഭയം

സ്വപ്നങ്ങളെ കാർന്നു തിന്നുന്ന വൈറസ്

സ്നേഹം
ജീവന്റെ വികാര കടൽ

കണ്ണുനീർ
മനസാക്ഷിയെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന
ഉപ്പുവെള്ളം

വേരുകൾ
തല ഉയർത്തി നിൽക്കുന്ന
പ്രകൃതി സൗന്ദര്യത്തിന്റെ അന്നനാളം

-എസ്ലിക സി. കെ

ആദ്യം

ഒരുപക്ഷേ ഇതാദ്യമായിരിക്കാം
അറിവുകൾക്കായി നെട്ടോട്ടമോടിയ നിമിഷം,
കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഇത്രമേൽ സ്നേഹിച്ച നിമിഷം,
ഇത്രമേൽ ശകാരിച്ച നിമിഷം,
സൗഹൃദം ഞാൻ വിലയിരുത്തിയ നിമിഷം,
പലരുടേയും സാമീപ്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ
നിമിഷം,
അതെ... ഇതാദ്യമായിട്ടാണ് അധ്യാപനം.

- ജിൽന സി . ജെ

ചരമഗീതം

കാലചക്രത്തിൻ ഗതിയിടറുന്നുവോ?
അകാലമൃത്യു പിടിമുറുക്കുന്നുവോ?
പ്രായഭേദങ്ങൾക്കതീതമായി മാരി
കിരാത നടനമാടിത്തിമർക്കുന്നു ഘോരമായ്

പ്രാണവായുവിൽ കരിനിഴൽ പടർത്തുന്നു
അന്തസുമഹന്തയും അതിബുദ്ധിയുമേതോ
കാറ്റിലുലയുമൊരപ്പൂപ്പൻ താടിപോൽ
മാനവ രാശിതൻ മുട്ടുകൾ വളയുന്നു
കൂനുമായനന്തരം മുഖം പൊത്തി വീഴുന്നു
ഇവിടെയീ കോട്ടയിലനേകരുണ്ടെങ്കിലും
ഒറ്റയാൾ പോരാട്ടമണിനിരന്നിടുന്നു
ഏവരും പടച്ചട്ടകൾക്കുള്ളിലും, ഒപ്പം -
ചിലരൊക്കെയായുധധാരികൾ
ആർത്തിരമ്പുമീ അണുകണങ്ങളെ
അതിവേഗമാട്ടിത്തുരത്തീടുവാൻ

സമസ്ത കുലങ്ങളും സമമാണീ മതിൽക്കെട്ടിൽ
പണ്ഡിതൻ, പാമരൻ, ദരിദ്രൻ,അമേധ്യനും
പിച്ചതെണ്ടുന്നവൻ, സുഖലോലുപന്മാർ നൃപരും
കരങ്ങൾ കോർത്തടരാരിടുന്നു
ആർത്തുദ്ഘോഷിച്ചിടുന്നു തവ ഭൂമിയിൽ
ഞങ്ങളൊരുഗണം, മനുഷ്യഗണം

ഇനിയും നിൻ ചെയ്തിയ്ക്കു മാപ്പില്ല
ഈ യവനിയിൽ നിൻ ഫണമുയരുക്കില്ല
ഇമകൾ വെടിയാതെ യശ്രാന്തമായ് ഒരുകൂട്ടം
ഇരു കൈകൾ കോർത്തു കച്ചമുറുക്കിയൊരു കോണിൽ
ഇനിയെങ്കിലുമടങ്ങൂ നീ മഹാവിപത്തെ
ഇതു നിൻ മരണദൂത്, ശ്രവിച്ചു കൊൾക
നാളെനിൻ ഉന്മൂലനം നിശ്ചയം
നശിച്ചിടും, ഇനിയൊരു മടക്കമില്ല.

- അഞ്ജലി എം നായർ

പോയ് മറഞ്ഞ നാളുകൾ

വെയിലേറ്റു വാടിക്കിടക്കുന്ന പൂവിനു,
ഒരു തുള്ളി വെള്ളം നൽകുവാനാരുമില്ല.
കിളികൾക്കും പൂമ്പാറ്റകൾക്കും
നറുതേൻ നൽകി,
കുട്ടികളോടൊത്തു കളിച്ചുല്ലസിച്ചും,
അവരുടെ ചെറുകൈ തലോടലും,
ആനന്ദം നൽകിയ നാളുകളും,
പോയ് മറഞ്ഞീടുമീ നല്ലയീനാളുകൾ...
എല്ലാം ഒരു സ്വപ്നമായ് അവശേഷിപ്പൂ.
വെയിലേറ്റു വാടികിടക്കുന്ന പൂവിനു,
ഒരു തുള്ളി വെള്ളം നൽകുവാനാരുമില്ല.

- സമീന ഒ. എ

'ഈ ' ലോകജീവിതം

ഇന്നലെകളിലെ ലോകമല്ല ഇന്ന്.
ഇന്ന് 'ഈ' ലോകമാണത്രേ.
ഫേസ്ബുക്കും വാട്ട്സാപ്പുമുള്ള
'ഈ' ലോകം !

ആരോ മൊഴിഞ്ഞു...
അരയാലിൻ തണലിലെ ആ പഴയ
സൗഹൃദവലയം ഇന്നെവിടെ?
പങ്കുവെക്കലിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായ
കുടുംബബന്ധങ്ങൾ ഇന്നെവിടെ?
പരിശുദ്ധമാം പ്രണയങ്ങൾ ഇന്നെവിടെ?
ഉത്തരം നൽകാൻ എനിക്കായില്ല
പകരം 'ഈ ' ലോകത്ത് ഞാൻ കണ്ടതോ ?
ഇഷ്ടം 'ലൈക്ക് ' ആയും,
പങ്കുവെക്കൽ ' ഷെയർ ' ആയും,
അഭിപ്രായം 'കമന്റ് 'ആയും,
വർത്തമാനം ' ചാറ്റ് ' ആയും,
ഒടുവിലാ 'ചാറ്റിങ് ' ഒരു 'ചീറ്റിങ് ' ആയും
മാറുന്ന ' ഈ ' ലോകജീവിതത്തെ.

- ആതിര രാമകൃഷ്ണൻ

പ്രതികാരദാഹി

നരനാൽ നോവിപ്പിക്കപ്പെട്ടവൾ പ്രകൃതി
നരനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടവൾ പ്രകൃതി
നരകരവലയം അസഹ്യമാം നേരം
അവൾ കലിയാൽ ഉറഞ്ഞുതുള്ളി
നരനുടെ മുന്നിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചു
അവൾ തൻ രൂക്ഷഭാവം

അസഹ്യമാം നേരം അവളും പ്രതികരിച്ചു
അവൾ നരനെ പ്രഹരിച്ചു
അവൾതൻ പ്രതികാരദാഹം ശമിക്കുംവരെ
അവളുടെ പ്രഹരമേറ്റ നരൻ
ജാതി,മത,വർഗ്ഗ,വർണ്ണ വ്യത്യാസം മറന്നു
നരൻ നരനെ സ്നേഹിച്ചു

പ്രകൃതിയാം അമ്മയുടെ മൃദുലാമാം മടി
നശിപ്പിച്ച നരനെ അവൾ ശിക്ഷിച്ചു
ദൃഢമായ ശപഥം കൊണ്ട് അവൾ
തിരികെ മടങ്ങി
ഇനി ഒരു നരൻ അവളെ നോവിച്ചാൽ
പ്രതികാര ദേവിയായി അവൾ നൃത്തമാടും
നരരുടെ നെഞ്ചകത്തിൽ

-മരിയ പൗലോസ്

മരിക്കില്ല മനസിലെ സൗഹൃദം

ഇതൾ പൊഴിഞ്ഞ പൂവിനെ നോക്കവേ
എൻ മനം തുടിച്ചു.
പൊയ്പ്പോയ വസന്തത്തിലെ
ഓരോ നിമിഷ സുഖങ്ങളും
കരയുകയായ് ഇനി നാളുകൾ അടുക്കവേ
എൻ ജീവിതമാം പുസ്തകത്തിലെ
ഇതളുകൾ പൊഴിയവെ
വിരഹ വേദന എൻ കരളിനെ
പിന്തുടരുകയായ്
എൻ മനം ദുഃഖസമുദ്രത്തിൽ ആഴ്ത്തുവാൻ
അകലുമോ സുഹൃത്ബന്ധങ്ങൾ...
കുട്ടികുസൃതികൾ....
കിളിക്കൊഞ്ചലുകൾ....
എങ്കിലും ഹൃദയമാം ചിപ്പിക്കുള്ളിൽ
നിർമ്മലമായ് കാത്തുവയ്ക്കാൻ
ഒരുപിടി നല്ല ദിനങ്ങൾ... നല്ല ഓർമ്മകൾ
ഉണ്ടല്ലോയെന്നെൻ മനം ആശ്വസിക്കുന്നു...
വിരഹ വേദനയാൽ പുളയുന്ന എൻ മനം
എന്നോട് മന്ത്രിച്ചു...
'കണ്ണുകൾ അകന്നാലും
മരിക്കില്ല മനസിലെ സൗഹൃദം
എന്നും ഒരു വാടാമലരായ്
ഉള്ളിലുണ്ടാകും ഈ സൗഹൃദം'...

- ഗ്ലെസി ഗീർവാസീസ്

തീ 'യായ് പറന്നുയരാം

ഒരു 'തീ'ക്കനലായ് നീ മാറണം.
മഴമുകിലുകൾ മേയും മാനത്തെ,
വെളിച്ചത്തിലേക്കു നയിക്കുമൊരു 'തീ'...

നീയൊരു സ്ത്രീ.
പീഡനത്തിന്റെ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളിൽ
അണപൊട്ടിയൊഴുകിയ ലാവയായ്
കൂരിരുൾ പാതയിൽ
കാഴ്ചയേകിയ വഴിവിളക്കിലെ തിരിയായ്...
തീയായ് പറന്നുയരുമൊരു സ്ത്രീയാവണം നീ.
നിനക്കാരു തരുമൊരു വെളിച്ചം?
നിനക്കാരു തരുമൊരു ശാന്തി?
ആരുമില്ല...
നീ 'തീ'യാവണം.
നീ വെളിച്ചമേകണം.

നിന്നിൽ നിന്നുയരുന്ന പുതുതലമുറയ്ക്ക്,
നിന്നിൽ നിന്നുയരുന്ന പുതുജീവന്.
പക്ഷേ നിനക്കാരു തരുമൊരു വെളിച്ചം?
നിനക്കാരു തരുമൊരു ശാന്തി?

നിന്നിലെ പെണ്ണുടൽ തേങ്ങീടുമ്പോൾ
നിന്നിലെ സ്ത്രീത്വം അടിച്ചമർത്തപ്പെടുമ്പോൾ
നീയൊരു 'തീ 'യാവണം... നീയും ജ്വലിക്കണം...
ഒരായിരം ജ്വാലകൾ നിന്നുടെ തേങ്ങലിൽ
നിന്നുയരാൻ തുടങ്ങുകയാവണം.

ഇനിവരുമൊരു പെൺതലമുറയ്ക്ക്
ധൈര്യവും ശാന്തിയും പകർന്നുനൽകാൻ,
കത്തിജ്വലിക്കുവാൻ,
നീയൊരു 'തീ'യാവണം...
കനൽ മൂടിയ നിൻ സ്വാതന്ത്ര്യവീഥിയിൽ
നീ കത്തി ജ്വലിച്ചുയരണം.
നിനക്കായൊരു ജ്വാലയുയരണം.
നീയൊരു 'തീ'യാവണം...
നീ തന്നെ നീതി...നീ തന്നെ ശാന്തി...

-മീര കേശവൻ

അഗ്നി

അഗ്നി, എന്തിനെയും ചാരമാക്കാൻ
കഴിവുള്ളവൻ
കണ്ണിനെ വെല്ലും തിളക്കമാർന്നവൻ,
സാക്ഷിയാണവൻ മർത്യജന്മത്തിൻ.

മർത്യന്റെ പേരുചൊല്ലിവിളിക്കുന്നതിൻ
സാക്ഷിയാകുന്നു അഗ്നി ,
അവന്റെ നല്ലനടപ്പിനു നാമം ജപിക്കാൻ
സാക്ഷിയാകുന്നു അഗ്നി..
വിദ്യ നുകരുന്നതിനും സാക്ഷിയാകുന്നു
അഗ്നി...
യവ്വനത്തിൽ തന്റെ ജീവിത പങ്കാളിയെ
കൈകോർക്കുന്ന സുദിനത്തിൽ
സാക്ഷിയാക്കുന്നു അഗ്നി...
ഒടുവിലവന്റെ മൃതിയണഞ്ഞു,
വടക്കേപ്പുറത്തെ മാവിന്റെ വിറകിലും
ചാരമാകാൻ സാക്ഷിയാകുന്നു അഗ്നി...
സാക്ഷിയാണവൻ മർത്യജന്മത്തിൻ,
മർത്യജന്മത്തിന്റെ ആദ്യവും
അന്ത്യവുമറിഞ്ഞവൻ.
എല്ലാറ്റിനെയും ശുദ്ധമാകുന്നവൻ.

-ജിൽന സി . ജെ

STUDY TOUR

Golden Temple, Coorg

Boating at

Bamboo Forest, Nisargadhama

Camp Fire at Coorg

Offroad Jeep Safari at Chickmanglur

On the hils of Chickmanglur

Banana ride at Malpe Beach, Uduppi

St. Mary's Island, Uduppi

Chief Guest Adv. Parvathy Menon, a senior advocate in the Kerala High Court at the inauguration of "OCHAPPAD-2020"

Mrs. Vijaya Raja Mallika, the first trans-sexual Malayalam poet.

Mrs. Mary Sabu, Educationalist

Master Abid's talk on cyber crimes

Dr. Fr. Boby Thayparambil's talk session on Self-Awareness

"Swing the Zumba Way with Ms. Marilyn Satish

Paper seed pens made by the students and staff

Padayathra : 'Say no to Plastic'

Mime presented at Thottakkattukara, Aluva

Early morning warm up sessions

Reflection sessions

'Paper Bride & Groom' Competition

At Madha-Madhurya Theatre, Aluva

Field trip to Illithod, Malayattoor

അനുഭവ സമ്പന്നയായ അധ്യാപിക എ. ഐഷുമ്മയുമായി ഒരു അഭിമുഖം

നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ സ്പർശിച്ച ഒത്തിരി ആളുകൾ നമുക്ക് ചുറ്റുമുണ്ടാവാം. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ള അജ്ഞതയെന്ന ഇരുട്ടിനെ അറിവിന്റെ വെളിച്ചം കൊണ്ട് അകറ്റുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥ അധ്യാപകർ. നാളെയുടെ വാഗ്ദാനമായ അധ്യാപകരായി മാറുന്നതിന് തീർച്ചയായും നമ്മുടെ മുന്നിൽ വഴികാട്ടിയായി അനുഭവസമ്പന്നരായ ഒത്തിരി അധ്യാപകരുണ്ട്. ബി. എഡിന്റെ ഭാഗമായി ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും

അത്തരം അധ്യാപകരുമായി ഒരു അഭിമുഖം നടത്തുകയുണ്ടായി. എന്റെ ആത്മസുഹൃത്ത് അമില ഖാൻ അഭിമുഖത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുത്തത് 93 വയസുള്ള 32 വർഷത്തെ നീണ്ട പ്രവൃത്തിപരിചയമുള്ള ഐഷുമ്മ എന്ന ഒരു നല്ല അധ്യാപികയെയാണ്. അത് മനസിനെ വല്ലാതെ സ്വാധീനിച്ച ഒരു അഭിമുഖമായിരുന്നു എന്നും ഒരിക്കൽ അമില എന്നോട് സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു. അമില നടത്തിയ അഭിമുഖത്തിന്റെ പ്രസക്ത ഭാഗങ്ങളിലൂടെ നമുക്കും ഒന്ന് പോയിവരാം. ഒരുപക്ഷെ അധ്യാപികമാരാവാൻ പോകുന്ന നമ്മൾ ഓരോരുത്തരിലുമുള്ള കുറവുകളെ നിറവുകളാക്കി മാറ്റാൻ ഈ അഭിമുഖം സഹായിക്കും എന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

അഭിമുഖം

അമില ഖാൻ : ടീച്ചറെ കുറിച് ഒരു ചെറിയ വിവരണം നൽകുമോ?

ഐഷുമ്മ : ഞാൻ ഐഷുമ്മ. എറണാകുളം ജില്ലയിലെ വിവിധ സ്കൂളുകളിലായി നീണ്ട 32 വർഷത്തെ അധ്യാപന ജീവിതം. കൂടുതലും ഗവണ്മെന്റ് സ്കൂളുകളിലായിരുന്നു ജോലി ചെയ്തിരുന്നത്. നാലു വർഷം ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് ആയും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു.

അമില ഖാൻ : ഒരു നല്ല അധ്യാപിക എന്ന നിലയിൽ എന്തായിരുന്നു ടീച്ചറുടെ ജീവിത ദൗത്യം?

ഐഷുമ്മ : കുട്ടികളുടെ അഭിരുചിക്കനുസരിച്ച് അവരെ വാർത്തെടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു അധ്യാപിക എന്ന നിലയിലുള്ള എന്റെ ജീവിത ദൗത്യം. പാഠഭാഗങ്ങൾ വെറുതേ പഠിപ്പിച്ചു പോകാതെ അതോടൊപ്പം ധാർമികമായ നല്ല ഗുണങ്ങളെ കുറിച്ച് അവരെ ബോധവാന്മാരാക്കാനും ശ്രമിച്ചിരുന്നു.

അമില ഖാൻ : എന്താണ് അധ്യാപനം തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള കാരണം?

ഐഷുമ്മ : വാപ്പ അധ്യാപകനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചാണ് ഈ മേഖല തിരഞ്ഞെടുത്തത്. പെൺകുട്ടികൾക്ക് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ ജോലി അധ്യാപനമാണെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം.

അമിലാഖാൻ : അദ്ധ്യാപിക എന്ന നിലയിൽ ടീച്ചറിന് ഏറ്റവും സന്തോഷം നൽകുന്ന അനുഭവം എന്താണ്?

ഐഷുമ്മ : ഞാൻ എന്റെ മക്കളെ എല്ലാവരെയും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന എല്ലാ കുട്ടികളെയും മക്കളെ പോലെ കാണാനും പരമാവധി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അതിൽ ഞാൻ വിജയിച്ചു എന്നുതന്നെയാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. 21 വർഷത്തിനുശേഷം ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന കുട്ടികളിൽ ഏറ്റവും കുരുത്തക്കേട് കാട്ടിയിരുന്ന കുട്ടി കുടുംബസമേതം എന്നെ കാണാൻ വന്നതാണ് എനിക്ക് ഏറ്റവും സന്തോഷം നൽകുന്ന അനുഭവം.

അമിലാ ഖാൻ: എല്ലാ അദ്ധ്യാപകർക്കും ഏറ്റവും ആവശ്യമായി വേണ്ട ഗുണം എന്താകണമെന്നാണ് ടീച്ചറിന്റെ അഭിപ്രായം?

ഐഷുമ്മ : വ്യത്യസ്തമായ സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ ഉള്ള കുട്ടികളുമായി ഇടപെടുന്നവരാണ് അദ്ധ്യാപകർ. അവരിൽ അനുസരണയുള്ളവരും കുരുത്തക്കേട് മാത്രം കാണിക്കുന്നവരുമായ ഒത്തിരി കുട്ടികൾ ഉണ്ടാവും. അവരെ ഒരുപോലെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോകേണ്ടവരാണ് അദ്ധ്യാപകർ. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ക്ഷമയാണ് അദ്ധ്യാപകർക്ക് ഏറ്റവും പ്രധാനമായി വേണ്ട ഗുണം.

അമിലാ ഖാൻ: ഒരു ഹിന്ദി അധ്യാപിക എന്ന നിലയിൽ കുട്ടികളെ എങ്ങനെയാണ് പഠനത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നത്?

ഐഷുമ്മ :എപ്പോഴും ഹിന്ദി ഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ കുറിച്ച് കുട്ടികളോട് പറയുമായിരുന്നു. പുതിയ വാക്കുകളും അവയുടെ അർത്ഥവും ബ്ലാക്ക് ബോർഡിൽ എഴുതി ഇടുമായിരുന്നു. സ്ഥിരമായി ക്ലാസ് പരീക്ഷകളും നടത്തിയിരുന്നു.

അമിലാ ഖാൻ : ക്ലാസിലെ പ്രശ്നക്കാരായ കുട്ടികളെ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത് എങ്ങനെയാണ്?

ഐഷുമ്മ: അത്യാവശ്യ സന്ദർഭങ്ങളിൽ തല്ലു കൊടുക്കാൻ ഒട്ടും മടിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷേ സ്നേഹത്തോടെയുള്ള ശാസനകൾ പലപ്പോഴും അവരെ എന്നോട് കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്.

അമിലാ ഖാൻ : അദ്ധ്യാപനം എന്ന ജോലിയെ എങ്ങനെയാണ് വിലയിരുത്തുന്നത്?

ഐഷുമ്മ : എന്തോ ഒരു അടക്കാനാവാത്ത ഒരിഷ്ടം ഇപ്പോഴും എനിക്ക് അദ്ധ്യാപനത്തോടുണ്ട്. മരുമകളുടെ ഒക്കെ സാരി കാണുമ്പോൾ അതെടുത്ത് ഉടുക്കാനും മറ്റും ഇപ്പോഴും തോന്നാറുണ്ട്. മറ്റു പല ജോലികളേക്കാളും ആളുകൾ ഒത്തിരി ബഹുമാനത്തോടെ നോക്കിക്കാണുന്ന ജോലിയാണിത്. അതുമാത്രമല്ല നമ്മൾ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന കുട്ടികൾ ജീവിതത്തിൽ നല്ല നിലയിൽ എത്തിയത് കാണുമ്പോൾ ഒരു അദ്ധ്യാപികയ്ക്ക് ഉണ്ടാവുന്ന സന്തോഷം പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിയില്ല.

അമിലാ ഖാൻ: ഇന്നത്തെ തലമുറയിലുള്ള അദ്ധ്യാപകർക്ക് എന്ത് ഉപദേശമാണ് കൊടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്?

ഐഷുമ്മ : നമ്മൾ അദ്ധ്യാപകർ ഇടപെടുന്നത് ജീവനില്ലാത്ത മെഷീനുകളോടല്ല. നല്ല വിവരവും ചിന്താശക്തിയും ഉള്ള ഒരു കൂട്ടം വിദ്യാർഥികളോടാണ്. വെറുതെ പാഠ പുസ്തകം വായിച്ചു കൊടുക്കുന്നതോ പൂർണമായും സാങ്കേതിക വിദ്യയെ ആശ്രയിച്ചുമല്ല പഠിപ്പിക്കേണ്ടത്.
തന്റെ അറിവുകൾ കുട്ടികളുടെ മുൻപിൽ അവർക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന വിധം അവതരിപ്പിക്കണം. അതിന് അനുയോജ്യമായ അത്യാവശ്യം സാങ്കേതിക വിദ്യ ഉപയോഗിക്കാം. ഉയർന്ന മാർക്ക് വാങ്ങി വന്ന ഒരു അധ്യാപിക ആയതു കൊണ്ട് മാത്രം കാര്യമില്ല, അതിനേക്കാളുപരി ഓരോ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കഴിവിനനുസരിച്ച് അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളറിഞ്ഞ് ആത്മാർത്ഥമായി തന്നെ അറിവുകൾ കുട്ടികൾക്ക് വർഷിക്കാൻ അധ്യാപകർക്കു കഴിയണം.

ഐശുമ്മയുടെ വാക്കുകൾ കൂടുതൽ ആത്മാർത്ഥതയോടെ അധ്യാപനത്തെ സമീപിക്കാൻ എനിക്ക് പ്രചോദനം നൽകി. അറിവിൽ നിന്നല്ല, അറിയലിൽ നിന്ന് അധ്യാപനം നടത്തുന്നവർ ആണ് യഥാർത്ഥ അധ്യാപകർ. ഐശുമ്മ എന്ന യഥാർത്ഥ അധ്യാപിക പറഞ്ഞതുപോലെ നാളെ നമ്മൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ നമ്മെ വിലയിരുത്തുന്നത് നമ്മൾക്ക് ഡിഗ്രിക്കോ, പി.ജി ക്കോ, ബി.എഡിനോ ലഭിച്ച മാർക്കിനു അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആയിരിക്കില്ല. മറിച്ച്, അവർക്ക് മനസ്സിലാകുന്ന വിധത്തിൽ,അവരുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന വിധത്തിൽ പാഠഭാഗങ്ങളും, എങ്ങനെ ജീവിതത്തെ നന്മ തുല്യവും മികച്ചതുമാക്കാം എന്ന് നമ്മൾ പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്ന ഗുണപാഠങ്ങളിൽ നിന്നുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഭാവിയിൽ മികച്ച അധ്യാപകരാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന നമ്മളോരോരുത്തരും കുട്ടികളുടെ മുന്നിൽ ഒരു മാതൃകയാവണം.

"ഒരു കുട്ടി, ഒരു അധ്യാപിക, ഒരു പാഠപുസ്തകം, പിന്നെ ഒരു പേന ഇത്രയും മതി ഈ ലോകം മാറ്റിമറിക്കാൻ".
- മലാല യൂസഫ് സായി

എന്റെ മുന്നിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന അധ്യാപകർ തന്നെയാണ് ഈ ലോകത്തെ കുറിച്ച് എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത്. എന്താണ് എന്റെ കഴിവുകൾ എന്ന് മനസ്സിലാക്കുകയും, ആ കഴിവുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എന്റെ അധ്യാപകർ തന്നെയാണ് എന്റെ മുന്നിൽ ഉള്ള എന്റെ മികച്ച വഴികാട്ടികൾ. എല്ലാ കുട്ടികളെയും ഒരേ പോലെ കാണാനും എല്ലാവരോടും ഒരുപോലെ പെരുമാറുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ നമുക്കും ഐശുമ്മായെ പോലെ നല്ല അധ്യാപിക ആവാൻ കഴിയു.

ഭാവിയിലെ അദ്ധ്യാപകരാകാൻ പോകുന്ന നമ്മൾ ഓരോരുത്തർക്കും ഓരോ കുട്ടികളുടെയും മനസ്സിൽ നിലവാരമുള്ള ഒരു നല്ല അദ്ധ്യാപികയാവാൻ കഴിയട്ടെ. അവരുടെ കുറവുകളെ നിറവുകളാക്കി മാറ്റാനും അവരുടെ മനസ്സിലുള്ള അജ്ഞതയുടെ തമസ്സിനെ കീറിമുറിച്ച് അറിവിന്റെ പടവാളേന്താൻ അവരുടെ മനസ്സിനെ പ്രാപ്തരാക്കി മാറ്റാൻ നമ്മുടെ അറിവും പ്രോത്സാഹനവും വേണ്ടവിധം ആത്മാർത്ഥമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും കഴിവുള്ളവരായി മാറണം നാം ഓരോരുത്തരും. നമുക്കു മുന്നിൽ ഓരോ കുട്ടിയേയും തരംതിരിവോടെ കാണുകയും ചില കുട്ടികളോട് മാത്രം മോശമായി പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്ന അദ്ധ്യാപകരും തീർച്ചയായും ഉണ്ടാകും. അവരിൽ നിന്നും മോശമായ അനുഭവം ഒരു പക്ഷേ എന്നെ പോലെ തന്നെ നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തർക്കും ഉണ്ടായേക്കാം. പക്ഷേ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ നമ്മെ സ്പർശിച്ച നല്ലവരായ വളരെ ചുരുക്കം അധ്യാപകർ ഉണ്ടാവാതിരിക്കില്ല. അവരിൽ നിന്ന് നല്ല പാഠങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട്, നാളത്തെ മനസ്സാക്ഷി മരവിക്കാത്ത അറിവിന്റെ നിറകുടങ്ങളായ അധ്യാപകരാകുവാനും, നാളത്തെ നല്ല തലമുറകളെ വാർത്തെടുക്കുവാനും നമുക്കും കഴിയുമെന്നതിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

- രാഖി എ. കെ & അമില ഖാൻ

ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സർഗ്ഗാത്മകതയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം

ഒരു വിദ്യാർഥി അവന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും അധികം സമയവും ചെലവഴിക്കുന്നത് വിദ്യാലയത്തിലാണ്. അതായത്, അവനിലെ എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള കഴിവുകളെയും പരിപോഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരേയൊരിടം വിദ്യാലയമാണ്. വെറുതെ കുറെ പാഠഭാഗങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കുന്നത് കൊണ്ട് ഒരു കുട്ടിയിലെ പഠിതാവിനെ വളർത്താൻ സാധിക്കും, എന്നാൽ അവന്റെ ഉള്ളിലെ വ്യക്തി ഉന്നതിയിലെത്താൻ ആ പരിജ്ഞാനം മാത്രം പോരാ. അതിനവൻ ലോകത്തെ അറിയണം. ചുറ്റുമുള്ള ഓരോ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളെയും മനക്കരുത്തോടെ നേരിടാൻ പഠിക്കണം. അത്തരമൊരു രീതിയിലേക്ക് ഒരു കുട്ടിയെ ഉയർത്താൻ സ്കൂളിൽ പലതരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സാധിക്കും.

അതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം അവനെ വെറും ഒരു കുട്ടിയായി കാണാതെ, ഏറെ കഴിവുകൾ നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന, നാളെ ഈ ലോകത്തെ ഉള്ളംകൈയിൽ വെയ്ക്കാൻ വരെ കഴിവുള്ള ഒരു വ്യക്തിയാണ് എന്ന് ചിന്തിക്കുക. സ്കൂളുകളിൽ പൊതുവേ കാണപ്പെടുന്ന സയൻസ് കൂട്ടായ്മയെ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്തണം. കുട്ടിയെ എല്ലാ പരീക്ഷണങ്ങളും അപഗ്രഥിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കണം. ഏതൊരു കാര്യവും സ്വയം ചെയ്തു തുടങ്ങുമ്പോഴാണ് അവനിൽ ഒരു ഉൾബോധം രൂപപ്പെടുന്നത്. അങ്ങനെ ഒരു രീതിയിലേക്ക് ഒരു കുട്ടിയെ എത്തിക്കാൻ ഒരു അധ്യാപകൻ കഴിയും.എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കുട്ടികളിലെ വൈവിധ്യത്തെ തിരിച്ചറിയുന്ന

ഒരധ്യാപകന് ആ കുട്ടികളിലെ കഴിവുകളെ മനസ്സിലാക്കാനും ആ കഴിവുകൾ കൂടുതൽ ഉയർന്ന രീതിയിൽ മെച്ചപ്പെടുത്തിയെടുക്കാനും കഴിയും.

ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി തോൽവിയാണ് ഒരു കുട്ടി ഏറ്റുവാങ്ങുന്നത് എങ്കിൽ, തീർച്ചയായും അവനിൽ ഒരു അപകർഷതാബോധം ഉടലെടുക്കും. പക്ഷേ തോൽവിയിൽ നിന്ന് പഠിക്കാനും ഉയർന്നുവരാനും അവനെ പഠിപ്പിക്കാൻ നല്ലൊരു വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിന് സാധിക്കും.

വിദ്യാലയങ്ങളാണ് ഇന്നത്തെ പല ഉന്നതരുടേയും ആദ്യത്തെ പാഠപുസ്തകം. അവരുടെ കഴിവുകൾക്ക് വെള്ളവും വളവും നൽകി വളർത്തി, ഇന്നവർ ലോകം അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു വ്യക്തി ആയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു കാരണം തക്കസമയത്ത് കിട്ടിയ അവസരങ്ങളും പ്രചോദനങ്ങളുമാണ്.

വിദ്യാലയത്തിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന പല അവസരങ്ങളും നാളേക്ക് ഒരു മുതൽക്കൂട്ടാണ്. ആ സാധ്യതകൾ ഭാവിയിൽ അവരെ പല മേഖലകളിലും തിളങ്ങാൻ പ്രാപ്തരാക്കും.

സർഗാത്മകതയെ വളർത്താൻ വിദ്യാലയങ്ങൾ പലതരത്തിലുള്ള സംവിധാനങ്ങളും ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ചില കുട്ടികൾ ഇപ്പോഴും മുന്നോട്ടുവരാൻ തയ്യാറല്ല. കാരണം ഒരുപക്ഷേ ഭയമാകാം.

ഇന്നത്തെ തലമുറയിലെ കുട്ടികൾ ക്രിയാത്മകമായി ഒട്ടേറെ കഴിവുള്ളവരാണ്. ആ ക്രിയാത്മകമായ കഴിവുകളെ കണ്ടെത്തി പൂർണ്ണതയിലെത്തിക്കതക്ക അദ്ധ്യാപക വൈഭവം ഉള്ളവരെയാണ് ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയ്ക്ക് ആവശ്യം.

-അശ്വതി വി. ജെ

വിനോദസഞ്ചാരം

മനസ്സിനെയും ശരീരത്തെയും ഒരുപോലെ ഊർജ്ജസ്വലമാക്കുന്ന ഒന്നാണ് വിനോദസഞ്ചാരം. അറിവ് പകരാനും ലോകജനതയെ അറിയാനും സാധിക്കുന്ന ഒന്നാണത്. വിനോദസഞ്ചാരത്തിലൂടെ മറുനാടുകളുടെ സംസ്കാരം തൊട്ടറിയാൻ കഴിയുന്നു. പ്രകൃതിദത്തമായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിലൂടെ പ്രകൃതിയുമായി കൂടുതൽ ഇണങ്ങുവാനും പ്രകൃതിയെ തൊട്ടറിയുവാനും മനുഷ്യന് സാധിക്കുന്നു. തിരക്കു നിറഞ്ഞ ജീവിത രീതികളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന മനുഷ്യന്റെ മാനസിക ഉല്ലാസത്തിൽ വളരെയധികം പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്ന ഒന്നാണിത് . എല്ലാ പ്രായക്കാരും ഒരുപോലെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ് വിനോദയാത്രകൾ. ഇതിലൂടെ നമുക്ക് അറിവ് നേടിയെടുക്കാനാകും. എല്ലാവരും സ്വന്തം നാടിനെ തൊട്ടറിയാൻ ശ്രമിക്കുക.

- ആതിര. വി

മഴ ദുരന്ത കാഴ്ചകൾ

മനുഷ്യനെ എന്നും പരാജയപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളത് പ്രകൃതി മാത്രമാണ്. 2018 ഓഗസ്റ്റ് 15 മുതൽ 19 വരെയുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ കേരളത്തിലെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു വന്ന യാതനകൾ, ലോകം മുഴുവൻ കണ്ടതാണ്. 2004 ൽ സുനാമിയായും, 2017 ൽ ഓഖിയായും, കടലോരത്തെ തകർത്തെറിഞ്ഞ ദുരന്തങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി പുറംലോകം വേണ്ടവിധം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല. പക്ഷെ 2018 ലെ മഹാപ്രളയം കേരളത്തിലെ ലക്ഷക്കണക്കിന് മനുഷ്യരെയും ജീവജാലങ്ങളെയും തകർത്തെറിഞ്ഞ് വെല്ലുവിളിച്ചപ്പോൾ ഒരു നിമിഷം ഭരണകൂടം പോലും എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ പകച്ചു പോയി.

ഓഗസ്റ്റ് 15 ന് ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് കോട്ടയത്തു നിന്ന് കൊല്ലത്തേക്ക് പോകേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. മഴ നിൽക്കാതെ പെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. പോകുംവഴി കായലുകളിലൊക്കെ വെള്ളം പൊങ്ങുന്നത് നോക്കി നിൽക്കുന്ന ആളുകൾ , അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ ഭയം നിഴലിച്ചിരുന്നു. ഇനിയെന്ത് സംഭവിക്കും എന്ന ചോദ്യം എന്നിൽ അലയടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു . തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ ഒത്തിരി ആളുകൾ റോഡിലിറങ്ങി നിന്നുകൊണ്ട് വണ്ടികളൊക്കെ തിരിച്ചുവിടുന്നു. അവർ വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു വെള്ളം പൊങ്ങിയെന്ന്. 'ദൈവമേ' എന്ന വിളിയോടെ ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത് മീനച്ചിലാറും പമ്പയുമൊക്കെ കരകവിഞ്ഞ് ഭൂമിദേവിയെ വിഴുങ്ങികൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പിന്നീട് അങ്ങോട്ട് വെള്ളത്തിലൂടെയാണ് ബസ് മുന്നോട്ട് പോയത് . വൈകിയാണെങ്കിലും തിരിച്ചെത്താൻ സാധിച്ചല്ലോ. അതിരാവിലെ ആളുകൾ വന്നു പറഞ്ഞു റെഡ് ക്രോസ്സ് സെൻററിൽ ക്യാമ്പ് ആരംഭിച്ച വിവരം. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ മനസ്സിലായി മനുഷ്യജന്മം പ്രകൃതിക്കു മുൻപിൽ ഒന്നുമല്ലെന്ന തിരിച്ചറിവിന്റെ പാഠം.

ഉന്നതപദവികൾക്കോ പണത്തിനോ പ്രതാപത്തിനോ യാതൊരു വിലയും ജീവിതത്തിലിലെന്ന സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ നിമിഷം. ഭക്ഷണത്തിനും മരുന്നിനും എന്തിന് പ്രാഥമിക കൃത്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതിന് പോലും നിരയായി നിൽക്കേണ്ടി വരുന്ന ആളുകളുടെ അവസ്ഥ, ആ കാഴ്ചയെ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് വിവരിക്കാനാവില്ല. വിശപ്പും ദാഹവും വേദനയും സഹനവുമെല്ലാം ഒരുമിച്ച് വന്നപ്പോൾ താങ്ങാൻ കരുത്തില്ലാതെ ചില മനുഷ്യർ, തലയ്ക്കു മീതെ വെള്ളം ഉണ്ടായിട്ടും കുടിക്കാൻ വെള്ളമില്ലാത്ത അവസ്ഥ ,ഭക്ഷണത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള കാത്തിരിപ്പ് ഇതെല്ലാം നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്ന കാഴ്ചകളായിരുന്നു.

അന്നുവരെ സ്വന്തമായുണ്ടായ ഭവനത്തിൽ നിന്നും അഭയാർത്ഥിയാകേണ്ടി വന്നപ്പോൾ മനം നീറി വിതുമ്പുന്ന കാരണവന്മാർ.

എന്നാൽ കയ്യും മെയ്യും മറന്ന് സഹായം നൽകിയവർ, മനംനിറഞ്ഞ് സാധനങ്ങളും സമ്പത്തും എത്തിച്ചവർ പ്രാർത്ഥനകൾ കൊണ്ട് താങ്ങും തണലുമായവർ, അങ്ങനെ പോകുന്നു ഈ ദുരന്തത്തിന്റെ കൈതണലുകൾ.

-മരിയ റീന സി. ജെ

INTERNING DAYS

Interns at Little Flower High School, Panayikulam

Interns at Queen Mary's E.M.H.S, Mudickal

Interns at CKCHS, Ponnurunni

Interns at Holy Ghost Convent Girls Higher Secondary School, Aluva

Interns at St. Francis High School for Girls, Aluva

Interns St. Joseph's High School, Varapuzha

INTERNSHIP അനുഭവങ്ങൾ

എന്റെ ടീച്ചർ ദിനങ്ങൾ

ഞാൻ വളരെ ദേഷ്യത്തോടെയാണ് ആദ്യമായി ക്ലാസിലേക്ക് കയറി ചെന്നത്. കുട്ടികൾ തലയിൽ കയറുമോ എന്ന് പേടിച്ചായിരുന്നു അത്. പക്ഷേ അധികം നാൾ അതിന് ആയുസ്സുണ്ടായില്ല. അവർ എന്നെ ചിരിപ്പിച്ചു, ആദ്യ ദിവസം തന്നെ എനിക്ക് അറിയാവുന്ന കെമിസ്ട്രി മുഴുവൻ ഞാൻ ഛർദിച്ചു. പക്ഷേ ഒന്നും മനസ്സിലാവാത്ത ഭാവത്തിൽ അവർ കണ്ണും മിഴിച്ച് നോക്കിയിരുന്നു. അന്നെനിക്ക് മനസ്സിലായി പഠിച്ച തിയറി ഒക്കെ ഒന്ന് മാറ്റി പിടിക്കണമെന്ന്. ഞാൻ അവർക്ക് ഇടയിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്നു.. അവർക്കറിയാവുന്നത് എന്നോടും , എനിക്കറിയാവുന്നത് ഞാൻ അവരോടും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഒരു ടീച്ചറിന് ഒരു കുട്ടിയെ സ്പർശിക്കാൻ സാധിക്കും എന്ന് ഞാൻ ആദ്യമായി മനസ്സിലാക്കിയത് ബോധവൽക്കരണ ക്ലാസ് എടുത്തപ്പോഴാണ്. പോക്സോ ആയിരുന്നു വിഷയം, കുറച്ചു ചിരിയും വർത്തമാനവും ഒക്കെ പ്രതീക്ഷിച്ചാണ് ഞാൻ ക്ലാസിലേക്ക് പോയത്, പക്ഷേ പതിവിലും വിപരീതമായി ക്ലാസ് മുഴുവൻ നിശബ്ദമായിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ അവരും അത്തരത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങളിലൂടെ കടന്നു പോയിട്ടുണ്ടാവാം. എന്നിരുന്നാലും ജീവിതത്തിൽ വരാനിരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ തരണം ചെയ്യാനുള്ള ധൈര്യം അവർക്ക് കൊടുക്കാൻ ഒരു ടീച്ചർ എന്ന നിലയിൽ സാധിച്ചു എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങൾ ഞാൻ ഒരു സ്റ്റുഡന്റ് ടീച്ചർ ആണെന്നുള്ള കാര്യം മറന്നു, ഒരു യഥാർത്ഥ ടീച്ചറായി ഞാൻ അവർക്കിടയിൽ ജീവിക്കുകയായിരുന്നു.

-നിഫി മാത്യു

Teaching is a graceful profession. A teacher takes on multiple roles on a daily basis. During my internship, I had different experiences each day. I should say each day was entirely different from the previous one. On the first day of the internship I took teaching to be an easy job. But later, I realized how difficult it was . I realized how a teacher can influence a child. There were instances where I felt proud to be a teacher and also faced dilemmatic situations . Every child wishing me a "good morning" was an energy booster.

Speaking on an emotional level, I was attached to the students. I could cherish my old school days in those classrooms. I was able to connect with them on every level. Chit chatting with some of my students during the break times will always be unforgettable memories. Being on substitution was a triumph in itself. I often felt like the 'pied piper of hamelin' when I had to control the students (not literally) with the magic wand(cane). To be a teacher is a very difficult task. I learnt to understand each child as a mother. Children are the salt to my life.

-Johna Rose

അധ്യാപനത്തിന്റെ പൊരുൾ എന്താണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞത് എന്റെ മൂന്നു മാസത്തെ അധ്യാപന പരിശീലനത്തിലൂടെയാണ്. ഒത്തിരിയേറെ പരാതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, കുട്ടികളെക്കുറിച്ചും B.Ed ബിരുദത്തെക്കുറിച്ചും. എന്നിരുന്നാലും ഒരുകൂട്ടം കുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, തല്ലുകൊള്ളികളെന്നു നാം വിശേഷിപ്പിച്ചവർ, ഓരോ ഇടവേളകളിലും വരും, കുശലം അന്വേഷിക്കാൻ, നമ്മൾ എവിടെയൊക്കെയാ പോകുന്നത്, എന്ത് കഴിച്ചു, അങ്ങനെ... എത്രയേറെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടും സ്റ്റാഫ് റൂമിന്റെ വാതിലുകൾക്കു മറവിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു നമ്മളെ നോക്കും, വിളിക്കും. പിന്തുടർന്നു ശല്യപെടുത്തിയ ഈ സ്നേഹം തന്നെയായിരുന്നു എന്റെ അധ്യാപന പരിശീലനത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല അനുഭവം.

-ജിൽന സി . ജെ

Internship was a period that helped me grow and evolve. If I must recall a particular experience that I will always cherish, it would be the time when I was in charge of taking a few of my students for the Sports meet conducted in Mulanthuruthi .Such responsibility, I had never taken up in the past. Since the school I interned with was a girl's school, I was all the more worried. Sr. Lydia and I were in charge of the safety of all these girls. Our trip was well planned. We were able to successfully take the girls for the Sports meet and bring them back safely. This experience indeed boosted my confidence. However the best memory of the trip would be, me cheering up my students during their competitions. I was overwhelmed by their effort and sportsmen spirit. Inspiring memories indeed.

-Anzila Ali P. A

Teaching is the hardest, yet the best !

During the internship program, I genuinely enjoyed my days as a teacher. Being friendly with my students proved to be effective and also made my days more fun. I loved being a friend to my children. It was a time when the teacher in me grew to her best.

The suggestions that my peers gave me for classroom activities also motivated me to experiment with my teaching styles. And as my subject is physics, I found teaching practice to be the perfect time to think outside the box and try different activities to make children 'love science'. Luckily I had an extremely cooperative teacher who set me free to try new things.

The four months of experience had ups and downs, but I became a better teacher, by working to make the most of my experience and looking for opportunities to learn.

-Abina V.N

ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്ത, എന്നാൽ വളരെ നന്നായി ഓരോ കാര്യങ്ങളും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കി തന്ന നിമിഷങ്ങളായിരുന്നു മൂന്നുമാസത്തെ അധ്യാപന പരിശീലനം. എന്തു ചെയ്തു , എങ്ങനെ ചെയ്തു, എന്തു പഠിപ്പിച്ചു എന്നതിലുപരിയായി ഒത്തിരി സ്നേഹവും, സൗഹൃദവും, ആത്മാർഥതയും കാണാൻ സാധിച്ച അവസരങ്ങൾ . ഒരുപക്ഷേ അധ്യാപന ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും പെർഫെക്റ്റായി കുട്ടികൾക്കിടയിൽ അറിവുകൾ പങ്കുവച്ച നിമിഷങ്ങൾ, അതുതന്നെയായിരുന്നു എന്റെ ഏറ്റവും നല്ല എക്സ്പീരിയൻസ്.

- ലിയ മൈക്കിൾ

ECO-PSYCHOLOGY

At Abhayaranyam, Kaprikkadu

OLD AGE HOME

പൂമ്പാറ്റകളുടെ ലോകത്ത്

ആദ്യമായി കാലെടുത്തു വച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയ സന്തോഷം ഉള്ളിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും മുഖം നിറയെ പരിഭ്രമമാണ്. എന്ത് ചെയ്യണം എങ്ങനെ ചെയ്യണം എന്നറിയാതെ ഞങ്ങൾ വരാന്തയിൽ നിന്നു.

ഞങ്ങൾ 18 പേർ പൂക്കളുടെ ഇടയിൽ പൂമ്പാറ്റകളെന്നപോലെ ചാടിക്കളിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ. ഓരോ കുട്ടിയുടെ മുഖത്തും ഏതോ അന്യഗ്രഹജീവിയെ കണ്ട അവസ്ഥ. തോളുരുമി പോകുന്ന ടീച്ചർമാരുടെ മുഖത്ത് ചിരി കാണാം. വരാൻ നോക്കി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു എന്നൊരു ഭാവവും. അങ്ങനെ കാതിൽ ഇടിവെട്ടിയതുപോലെ മണി ശബ്ദം മുഴങ്ങി... കുട്ടികൾ നിരയായി ഗ്രൗണ്ടിൽ എത്തി. വടി താങ്ങി പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ടീച്ചർമാരെ കണ്ടാകാം മൂകമായ നിശബ്ദത.

ആ നിശബ്ദതയ്ക്ക് വിരാമമിട്ടുകൊണ്ട് ഈശ്വര പ്രാർത്ഥന ആരംഭിച്ചു പിന്നീട് സ്ഥിരം കലാപരിപാടികൾ, അവസാനം ആ നിമിഷം വന്നെത്തി. ഞങ്ങൾ 18 പേരെയും സ്കൂളിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ശബ്ദം മഴയായി പെയ്തിറങ്ങിയത് പോലെ തോന്നി. പിന്നെ പതുക്കെ ജനഗണമനയുടെ അകമ്പടിയോടെ സ്റ്റാഫ് റൂമിലേക്ക്. വന്നിരിക്കേണ്ട താമസം കുട്ടികൾ നിരയായി വന്നുവീണു തുടങ്ങി. ചന്തയിൽ വിൽക്കാൻ വെച്ചിരിക്കുന്ന പച്ചക്കറികളുടെ പേരുകൾ വിളിച്ചു പറയുന്നത് പോലെ. പിന്നെ ക്ലാസ്സിലേക്ക്. എന്റെ ആദ്യത്തെ ക്ലാസ്സ്, ടീച്ചറെ കണ്ടതും എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് ഗുഡ്മോണിങ് പറയുന്ന കുട്ടികൾ, എന്തുപറഞ്ഞാലും മിണ്ടാതിരുന്നു ചെയ്യുന്ന കുട്ടികൾ, ഇതെല്ലാം സ്വപ്നം കണ്ടു പോയ പാവം ഞാൻ ചെന്നു പെട്ടത്, ഒരു കൂട്ടം കുട്ടിപ്പട്ടാളത്തിന്റെ നടുവിലേക്കായിരുന്നു.

ചെന്ന് കയറിയതും തുടങ്ങി ; 'കല്യാണം കഴിച്ചതാണോ?', 'എത്ര കുട്ടികളുണ്ട്?' അങ്ങനെ ഒരു കൂട്ടം ചോദ്യങ്ങൾ. ഉത്തരം പറഞ്ഞു സഹികെട്ട് ഞാൻ എടുത്തു അവസാനം, ആ ചൂരൽകഷായം. പിടിച്ച് ഇരുത്തി എല്ലാത്തിനെയും. പിന്നെ വൈകിട്ട് നാലുമണി ആവോളം ഓരോ ക്ലാസ് കഴിഞ്ഞാൽ വേറെ ക്ലാസ്സ്, പല മുഖങ്ങൾ, പല സ്വഭാവങ്ങൾ പല വർത്തമാനങ്ങൾ, ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതും രസിപ്പിക്കുന്നതുമായ കഥകൾ.

അങ്ങനെ പോയി ദിനങ്ങൾ. കുട്ടികളുടെ കളിയും ചിരിയും തമാശയും കുറച്ചൊന്നുമല്ല എന്നെ സ്വാധീനിച്ചത്. കുട്ടികളെ എങ്ങനെ നമ്മുടെ വഴിക്ക് കൊണ്ടുവരാം, ഒരു ടീച്ചർ എങ്ങനെ ഒരു കുട്ടിയെ സ്വാധീനിക്കുന്നു അതിനെല്ലാം സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു ആ പുണ്യകാലം.

അവസാനം ആ പടിയിറങ്ങവേ ഒരു നേർത്ത നോവായി മനസ്സിൽ കിടന്നു ഞാൻ ആദ്യമായി പഠിപ്പിച്ച ആ സ്കൂളും ആ സ്കൂളിലെ ഓരോ പൂമ്പാറ്റകളും...

-അനീഷ ബെന്നി

എന്റെ കലാലയം തന്ന സൗഹൃദങ്ങൾ

ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വിലയേറിയ നിമിഷങ്ങൾ ചിലവിട്ടത് എവിടെയാണെന്ന് ചോദിച്ചാൽ, കലാലയം എന്ന ഉത്തരം തന്നെ ആവും നാം ഓരോരുത്തരും പറയുക. അതിന്റെ ആഴം എത്രയെന്ന് വിവരിക്കാൻ സാഹിത്യഭാഷ വേണമെന്നില്ല. ഇഷ്ടത്തോടെയോ അല്ലാതെയോ ആണ് വന്നതെങ്കിൽ പോലും, അവസാന വർഷം വിടപറയുമ്പോൾ നെഞ്ചിലൊരു വേദനയോടെ, ഒരു പിടി നല്ല ഓർമ്മകൾ സമ്മാനിച്ചാവും അത് കടന്നുപോവുക.

ശങ്കര മാത്രമാണ് സ്വർഗ്ഗം എന്നുകരുതി, ബിരുദവും ബിരുദാനന്തര ബിരുദവും ആസ്വദിച്ച ഞാൻ, ഇപ്പോൾ തിരിച്ചറിയുന്നു, പെൺകുട്ടികൾ മാത്രം പഠിക്കുന്ന ബിഎഡ് കോളേജായ സെൻ സേവിയേഴ്സിനും വിലയേറിയ സൗഹൃദങ്ങളും ഓർമ്മകളും പകരാൻ കഴിയുമെന്ന്. ആരാ പറഞ്ഞേ പെൺകുട്ടികൾ മാത്രമായാൽ വേണ്ടത്ര രസം ഉണ്ടാവില്ലെന്ന് ? അത് വേറൊരു ലോകം തന്നെയാണേ.

ഈ കലാലയത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടിയവർ എല്ലാം തന്നെ വ്യത്യസ്ത കഴിവുകളുടെ ഉന്നതിയിൽ നിൽക്കുന്നവർ. അവരെ പറ്റി സൂചിപ്പിക്കാതെ ഇത് പൂർണമാവില്ല. തുടക്കം തന്നെ ഒഴിയാബാധയെ പറ്റി പറയാം. എൽകെജി മുതൽ കൂടിയുള്ള അവൾ എന്റെ കംഫർട്ട് സോൺ തന്നെയായിരുന്നു, എന്നും. ഞങ്ങളുടെത് മാത്രമായ സ്വകാര്യങ്ങളും, ഇണക്കങ്ങളും, പിണക്കങ്ങളും, തമാശകളുമൊന്നും വേറൊരു മനുഷ്യനും മനസ്സിലാവില്ല. ഇനി ഫിസിക്കൽ സയൻസ് ക്ലാസ്സിലെ ബാക്കി കുട്ട്യോളെ പറ്റി പറയാം. ഞങ്ങൾടെ ഐറിൻ മിസ്സിന്റെ കുട്ട്യോളെ പറ്റി... ബഹുമുഖ പ്രതിഭയാണിവൾ ,പഠനം, ഡാൻസ് ,പാട്ട്, പാചകം, ഗാർഡനിങ്, അങ്ങനെ എല്ലാം ഒരുപോലെ, ഡിങ്കനെക്കാൾ വേഗത്തിൽ ചെയ്യുന്ന കുടുംബിനിയും, അമ്മയുമായ ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം ഉമ്മച്ചികുട്ടി. ഇവൾ കൊണ്ടുവരുന്ന പത്തുകൂട്ടം കറികളും, കബ്സയും, ബിരിയാണിയും, നെയ്ച്ചോറും, മന്തിയുമെല്ലാം എന്നും ഉച്ചയൂണിനു തമ്മിലടി ഉണ്ടാക്കാറുണ്ട് . വേറൊരു കക്ഷിയുണ്ട്. ബേക്കറി സാധനങ്ങളുടെ ഹോൾസെയിലും, വളിപ്പുകളുടെ റീട്ടെയിലുമാണ് ഈ പൊക്കക്കാരി. ആ ഒരുത്തി, അവൾ ഒരുത്തി, വാ തുറന്നാൽ, ചളി പരത്തി... അതെ വാ തുറന്നാൽ ചളി പറയുന്ന, എന്നാലോ എന്ത് സഹായം വേണേലും അതും, എപ്പോ വേണേലും ചെയ്യാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്ന, ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം റൈഡർ.
പാട്ടിന്റെ പാലാഴി കടയാൻ മാത്രമല്ല, കുട്ടികളെ തന്റെ വാക്സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ട് വശീകരിച്ച് ഇരിക്കുവാനും കഴിവുണ്ട് ഈ നാടൻ സുന്ദരിക്ക്. ഞാൻ ഈ എഴുതിയതെല്ലാം വേറൊരുത്തിയാണ് എഴുതിയിരുന്നതെങ്കിൽ സുഗതകുമാരിടെയും കമലാസുരയ്യയുടെയും ഒക്കെ ഒരു ഫീൽ കിട്ടിയേനെ നിങ്ങൾക്ക്. 'എനിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്യില്ല, അതിപ്പോ കെ ടെറ്റ് എക്സാം ആണേൽ പോലും ' ഈ ഡയലോഗ് എന്തിനുമേതിനും ഓടിച്ചാടി വരുന്ന ഒരു കൂട്ടുകാരിയുടേതാട്ടോ. ഫെമിനിച്ചി ആയ ഒരു കഥാപാത്രവും ഉണ്ട് പക്ഷെ അവളും ഒരു
വക്കീലിന്റെ പ്രിയതമായാട്ടോ. ആക്ഷൻ പടങ്ങൾ ഇഷ്ടമായത് കൊണ്ടാണോ എന്തോ ആക്ഷൻ ഇല്ലാതെ ആ മിണ്ടാപൂച്ച ഒന്നും പറയാറില്ല. ഫിസിക്കൽ സയൻസിന്റെ സ്വന്തമായ ഒരു വാവയും അവൾക്ക് ഒരു ഉമ്മയുമുണ്ട് , ഇടയ്ക്ക് വെച്ച് നിർത്തേണ്ടി വന്ന ഞങ്ങളുടെ സൂപ്പർഫാസ്റ്റ്.

ഫിസിക്കൽ സയൻസിനുമപ്പുറം ഒരുപാട് സൗഹൃദങ്ങൾ ഉണ്ട്...
സി.പി, കുരുവി, പ്രേത കഥകളുടെ റാണി, ബ്യൂട്ടി കോൺഷ്യസ് , കുഞ്ഞ്ജലി എല്ലാം ഇംഗ്ലീഷ് ഫ്രണ്ട്സ് തന്നെയാണ്. ക്രിയേറ്റിവിറ്റിയുടെ ഉസ്താദും, ഗർഭിണിയും, പാട്ടുകാരിയും ഓട്ടക്കാരിയും കൂടി അതിൽ പെടും. ഷിബു എന്ന് വിളിച്ചാൽ ബിജു എന്ന് തിരിച്ചു വിളിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ചറപറ പറയുന്ന ഒരു കണക്ക്കാരി ഉണ്ട്.അവിടെ തന്നെ കുടുംബിനികൾ ആയ രണ്ട് സുഹൃത്തുക്കളും ബോൾഡ് ആയ മറ്റൊരുത്തിയും സ്പോർട്സ് ചാമ്പ്യനും ഉണ്ട്. നീണ്ട കാർകൂന്തൽ ഉള്ളവളും നിറപുഞ്ചിരിയുള്ളവളും അവിടെത്തന്നെ.

ചർമം കണ്ടാൽ പ്രായം തോന്നില്ലല്ലോ എന്ന് ചോദിക്കാൻ തോന്നുന്ന ഒരു ചേച്ചിയും, തിരു വസ്ത്രത്തിനുള്ളിലെ പൊട്ടിച്ചിരിയും, സൂമ്പ ഡാൻസറും, മലയാളിമങ്കയും, സിൽവാനാ ദുൽഹനിയ ലേ ജായേംഗെയും, ജിൽ ജിലുവും, ലിയ ചേച്ചിയും എല്ലാം സോഷ്യൽ സയൻസിലെ താരങ്ങളാണ്. വേറൊരു ഐറ്റം ഉണ്ട് . അഭിപ്രായങ്ങളും പ്രതികരണങ്ങളും കൊണ്ട് ഏവരുടെയും ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു പറ്റുന്ന, കിച്ചുവിന്റെ അമ്മ. ത്രോ ബോൾ താരം ലിഡിയ സിസ്റ്ററും, വായാടി ആമിയും, പീപിയും ഗർഭിണിയും, തുലയും, ആതിരയും അവരുടെ അമ്മയുമെല്ലാം നാച്ചുറൽ സയൻസിലെ സൗഹൃദങ്ങളാണ്. നാനോയും എന്തിനും റെഡി ആയിട്ടുള്ളവളും, ക്രിയേറ്റീവ് ഹെഡും ഏവരുടെയും പ്രിയങ്കരിയും, എപ്സിക്കും അതേ ക്ലാസിൽ തന്നെ.
ഇത്രയേറെ സൗഹൃദങ്ങളും ഓർമകളും എനിക്കേകിയ എന്റെ ഈ കലാലയം വിട്ട് ഇറങ്ങുമ്പോൾ പിടയുന്നുണ്ട് എന്റെ ഹൃദയം. ഒരിക്കലും മറക്കാത്ത ഒരുപാട് നല്ല നിമിഷങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കേക്കിയ എന്റെ പ്രിയ കലാലയമേ, മറക്കില്ല, വെള്ള പൂശിയ നിന്നെയും, അത്തിമരത്തണലും, മാവും, ചാമ്പയ്ക്കയും അതിനേക്കാളേറെ എന്നിലേക്കാഴ്ന്നിറങ്ങിയ അധ്യാപകരെയും എന്റെ സൗഹൃദങ്ങളെയും...

-റോസ്മി ജോർജ്

Opening Ceremony

General Secretary presenting the Union Report 2018-2020

Principal lighting the lamp

Chief Guest Ms. Divya Shankar lighting the lamp

Chief Guest's Inaugural Performance

Cultural Performances by the students of Batch 2018-2020

Chief Guest with the students and staff

CREATIVE CORNER

Marilyn Satish

Mary Celinda Alwen

Sinu Stanly

Sreepriya N.R

Sameena O.A

Grace Linet Wilson

CLICKED AWAY

Silvana George

Ancitta Baby Simon

Mary Celinda Alwen

Grace Linet Wilson

Amila Khan

Dhanya Sebin

Rosmi George

Deepna Vergheese

Marilyn Satish

Megha George

Johna Rose

VIBES !! OFF THE DAILY ACADEMICS

BATCH 2018-2020

Physical Science

Natural Science

English

Social Science

Maths

BATCH
2019-2021

Students of the Batch 2019-2021 with actress Kaviyoor Ponnamma and popular TV host Arun

DIRECTORY

NATURAL SCIENCE

AMILA KHAN
Plackal House
Kochukadavu
Eravathoor PO
Thrissur DT - 680734
9526587075
Amilakhan599@gmail.com

ATHIRA V
Darsanam
Jawan Cross Road
AIMS P O ; Ponekkara
7034757780
athiravijay31@gmail.com

DHANYA POULOSE
Mangalappilly House,
Assisi Library Road,
Aluva P O
Ernakulam - 683101
9995215699
dhanyapoulose2@gmail.com

DIYA DARVIN
Vakayil House
Koonnamavu PO
Ernakulam
8078148995
diyadarvin301@gmail.com

EPXICA C. K
Chalil (H)
Karingamthuruth
Kongorppilly P O
Ernakulam - 683518
9946948299
epsikaepz@gmail.com

GLESSY GIRVASIS
Thekkinedath House,
Nedumbaserry P O
Kaprassery
8547508981
glessygirvasis@gmail.com

JITHULA SEBASTIAN
Pulikal (H) Muppathadom P O
Aluva - 683110
8589856166
Jithulasebastian@gmail.com

SR. LIDIYA DEVASIA
Holy Cross Institute
Thrikkakara P O
Kochi
0484-257765 ,9495337556
lidiyascsc@gmail.com

GRACE LINET WILSON
Chettiparambil House
South Janatha Welfare Road
Palarivattom P O
Kochin -682025
9846941689
gracelinet27@gmail.com

MARIYA POULOSE K
Kizhakkedath House
Angamaly P O
Paliyeakkara
9388376637
mariyapoulosekk@gmail.com

MINU JOSE
minujose923@gmail.com

PRIYA MANOHARAN
Sree Nilayam
East Kadungalloor
UC College P O
Aluva-683102
9544984927
pramodpriya476@gmail.com

SOCIAL SCIENCE

JILNA C. J
Chullickal House
Cheriyakadavu
Kannamali P O, Cochi 8
8606166951
jilna98@gmail.com

LIYA MICHAEL
Padathuparambil house
Varapuzha landing
Varapuzha p.o
7034367549
liyamicheal555@gmail. com

MARILYN SATISH
Brahmakulam house
Pallipuram, North paravur
Aluva - 683515
9767815811
marilynsatish86@gmail.com

SR.MARIYA REENA C.J
Fathima Madha Convent
Kottayam,
1 Nagambadam
9745116851
sranndivyactc@gmail.com

RAKHI A. K
Alayil House, Erumathala P.O
Keezhmadu, Malayankadu
Pipe Lane Road, Near
Ayyamkuzhy Ambalam
PIN : 683112
9539578082
akrakhi8@gmail.com

SARITHA JOHN
Flat# 9 E, Skyline Palmshade
Apt ,Edappally,
Near N H Bypass Junction,
Ernakulam.
9605173039
clementvjose@yahoo.com

SILVANA GEORGE
Pulikkal house, Thoppil Road,
Manattuparambu,
Narakkal P.O
8281436827
silvanageorge1@gmail.com

SREEPRIYA N R
Naduvally (H)
Vattapparambu (PO)
Kodussery -683579
9947020107
sreepriyanr1998@gmail.com

MATHS

ANEESHA BENNY A
Arackal House
Edanad Chowara P.O
PIN 683571
9747654680
maluaneesha18@gmail.com

ATHIRA RAMAKRISHNAN
Cheriyappilly (H)
Karukutty (P.O), Vazhachal.
9497296960
athiraramakrishnan8182@gmail.com.

DEEPNA VARGHESE
Edattukaran H
Sankarankavu
Mala PO- 680732
9400741776
deepnavarghese.dv@gmail.com

MEGHA GEORGE
Kalavaraparambil House
Yoodhapuram
Kidangoor P.O
Angamaly - 683572
8281334800
meghageorge111@gmail.com

MINU T. MATHEW
Thuruthipurath (H)
Kayantikkara
Muppathadom P.O
Aluva - 683110
6238670536 , 9645156514
minumathew30@gmail.com

SHIRIN K. SALIM
Palakkatt House
Kuttikkattukara P.O
Eloor, Puthiya Road - 683501
8547124339
shirin.salim95@gmail.com

SINU STANLY
Mangalath House
Chunangamvely, Aluva
8129077284
sinustanlym95@gmail.com

PHYSICAL SCIENCE

ABINA V. N
Athanattu House
Elookkara
Muppathadam P O - 683110
8113033040
abi.abina92@gmail.com

ANIEETA JOY
Vadakkal House
Karingamthuruth
Kongorpilly P.O - 683518
7025149979
anieetajoyvadakkal1995@gmail.com

ANJALI M. NAIR
Erriyatt house,
Koduvazhanga ,
Neericode P O- 683511
8136940586
anjalymavelil@gmail.com

ANZILA ALI P. A
Puthenpurayil House,
Thuruth, Aluva P O -
683101
9074028189
anziali96@gmail.com

ASWATHY V. J
Vadayanad House
Malikampeedika
Alangad PO - 683511
9544323453
ajayan040@gmail.com

LISA ELIZABETH PAUL
Vithayathil House, Attupuram,
Ayroor P O - 683579
8547743153
lisaelizabeth1993@gmail.com

MARIYA POULOSE
Maliackal(H)
Marangadam
Paduvapuram P.O - 683576
Mob:8304882179
mariyapoulose68@gmail.com

NIFFY MATHEW
Kidappithara House
Kongorpilly P O - 683518
9495160653
niffymathew@gmail.com

ENGLISH

ROSMI GEORGE
Cheerakathil House
Kurumassery P O
683579
8547172583
rosmigeorge2016@gmail.com

SREELAKSHMI HEMACHANDRAN
Sreekamal House
Ayroor P O Kurumassery via
Ernakulam
683579
8281565379
sreelakshmihemachandran1@gmail.com

ANCITTA BABY SIMON
Madathiparambil (H)
Panayikulam P.O
Ernakulam - 683511
8606642629

ANJALI SREEKUMAR
Puthuppally Warriem,
Green Villas,
Ayini-Martinpuram Road,
Kannadikaadu,
Maradu PO, Pin: 682304
7736767462
8feb96@gmail.com

JISMARIYA JIJU
Cheradayi (H)
Koratty East P O
Thirumudikkunnu - 680308
9605582368, 9744421937
jismariyajiju123@gmail.com

JOHNA ROSE
3 A 6/33,
NGO Quarters,
Thrikkakara P O
Kakkanad- 682021
8281755029

LILLY JOY
Flat No. 10/F, Asset Silver
Streak
Aluva-Perumbavoor Road,
Kuttamessery
Aluva – 683105
09167091608
lillyjoymay@gmail.com

MARY CELINDA ALWEN
Konduruthil (H)
St.Alberts HS Lane,
Ernakulam -682035
8111848049
marycelindaalwen@gmail.com

MEERA KESAVAN
Thuruthummal Sreelakshmi (H)
Puliyanam P O
Angamaly -683572
7306856469
meeraknair555@gmail.com

SAMEENA O. A
Zekeena Manzil
Thaikkattukara P O,
Aluva -683106
9539492966
sameenaothayoth3@gmail.com

THASLIMA A. S
Arackakudy
Mundeth West
Vengola P O
Perumbavoor -683556
0484-2684330
hindmol7@gmail.com

WHOSE WORDS ARE THESE ?

"Teachers affect eternity ; no one can tell where their influence stops."

____

"Teaching is a calling too. And I've always thought that teachers in their way are holy-angels leading their flock out of the darkness."

____

"The greatest sign of success for a teacher is to be able to say, 'The children are now working as if I did not exist.' "

____

"The best thing about being a teacher is that it matters. the hardest thing about being a teacher is that it matters every day."

____

"I never teach my pupils, I only provide the conditions in which they can learn."

____

WORD SEARCH

M	G	A	D	O	L	E	S	C	E	N	C	E	C	M
S	O	R	P	W	F	Q	W	E	A	T	S	U	A	E
I	A	T	D	T	G	H	J	U	S	Z	U	C	S	T
G	M	M	I	G	I	T	T	P	E	O	P	A	E	A
M	N	N	E	V	X	T	G	E	S	K	E	P	S	C
U	E	E	D	Y	A	G	U	R	T	H	R	A	T	O
N	M	M	Y	G	B	T	K	D	U	S	E	P	U	G
D	O	Q	M	E	T	X	I	R	E	X	G	E	D	N
F	N	C	F	G	H	J	X	O	Y	I	O	E	Y	I
R	I	B	R	U	N	N	E	R	N	T	F	W	P	T
E	C	I	N	T	E	L	L	I	G	E	N	C	E	I
U	S	T	N	M	F	D	E	S	T	Y	D	X	I	O
D	H	I	O	Y	T	W	P	A	V	L	O	V	O	N
D	Y	S	L	E	X	I	A	A	S	D	M	V	G	H
P	E	R	S	O	N	A	L	I	T	Y	R	D	W	E

SUDOKU

7		1		8	2		3	6
			1				4	5
		5	6					
		4			3		2	
5	2			1				
	3					5	8	1
6		2		9		1	7	4
		8						9
4	1			2	5	3	6	

PHILOSOPHY
ENGLISH
NATURAL SCIENCE
TEACHERS
PEDAGOGY
PHYSICAL SCIENCE
PSYCHOLOGY
COLLEGE
SOCIAL SCIENCE
MATHS
B.Ed
PRACTICUM
EXAM!
CAMP
FRIENDS
PROJECT
P.E
SCHOOL
COMMISSION
HEALTH
SHORT FILM
TEACHING PRACTICE
YOGA
PRACTICAL
PHYSICAL EDUCATION
TOUR
RECORD
ICT
XAVERIANS
CREATIVE
PORTFOLIO
DRAMA & ARTS
COMBINE STUDIES